

Εργατική Δημοκρατία

1€ - Δεκέμβριος 2010 - τεύχος 61

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ (4Η ΔΙΕΘΝΗΣ)

Δεν χρωστάμε τίποτα και σε κανέναν

- Εξω τα αρπαχτικά της τρόικας.
- Διαγραφή ολόκληρου του χρέους.
- Τα δανεικά τα πήραν και τα φάγανε οι κηφίνες του κεφαλαίου.
- Κάτω η κυβέρνηση και τα κόμματα των κηφίνων.
- Μόνο με κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών θα βγούμε από το αδιέξοδο του καπιταλισμού

Εκλογές 2010

Τα κομματικά σχήματα
δεν πείθουν

→σελίδα 5

ΚΚΕ

Οι γραφειοκράτες ηγέτες του
με φανφάρες προσπαθούν να
σκεπάσουν τη χρεοκοπία της
πολιτικής τους.

→σελίδα 7

Οικονομική κρίση

Καπιταλιστική βαρβαρότητα
και κυβερνητική αγυρτεία

→σελίδα 11

Ευρώπη

Η χρεοκοπία της ιμπεριαλιστικής
«Ενωμένης Ευρώπης»
και το Εργατικό κίνημα

→σελίδα 17

Τα «ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ» & το «ΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ»

→σελίδα 19

Η ανεργία δεν είναι πρόβλημα
μόνο των ανέργων

→σελίδα 15

Για να συνεχίσουμε και να δυναμώσουμε την έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας

Η έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας εξαρτάται αποκλειστικά από το υστέρημα και την πολιτική στήριξη των αναγνωστών της.

Δεν έχει άλλους πόρους οικονομικούς, ούτε βοήθεια από οποιονδήποτε εκδοτικό ή κομματικό επιχειρηματικό μηχανισμό. Ούτε και θέλει βέβαια νάχει τέτοιες εξαρτήσεις.

Για να συνεχίσουμε και να πυκνώσουμε την έκδοσή της, για να δυναμώσουμε τη φωνή της, πρέπει όλοι, όσοι συμφωνούμε με τις ιδέες της, να κάνουμε ό,τι μπορούμε περισσότερο, χωρίς άλλη αναβολή!!

Πρώτ' απ' όλα πρέπει να αυξήσουμε την κυκλοφορία της, να εντείνουμε τη διάδοσή της.

Να συγκροτήσουμε ομάδες διάδοσης, οργανωμένης πολιτικής και οικονομικής στήριξης.

Να συμμετέχουμε ενεργά στο γράψιμό της, στέλνοντας ταχτικά ανταποκρίσεις, πληροφορίες, σχόλια, κριτικές παρατηρήσεις, προτάσεις και άρθρα γνώμης.

Δεν είναι κανείς μας δημοσιογράφος. Είμαστε όμως αγωνιστές του εργατικού κινήματος, κοινωνικοί επαναστάτες και πρέπει να εκφράζουμε τις ιδέες μας με όλους τους τρόπους. Πρέπει λοιπόν, να γίνουμε και δημοσιογράφοι, βγαλμένοι ασφαλώς απ' το μεγάλο σχολείο της πάλης των τάξεων. Και με φωτεινό οδηγητή τον επαναστατικό μαρξισμό.

Για να νικήσει η προλεταριακή δημοκρατία και ο σοσιαλισμός, πρέπει να γίνει η Εργατική Δημοκρατία η γνήσια φωνή της εργατικής πρωτοπορίας κι ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Στην οργανωμένη ιδεολογική και οικονομική επίθεση του κεφαλαίου πρέπει να απαντήσουμε με την οργανωμένη απέναντί της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλευόμενων.

Δημιουργήστε παντού ομάδες διάδοσης, στηρίξτε με κάθε τρόπο την έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας.

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης

Εργατικής Δημοκρατίας και

Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς

Συντάσσεται από Επιτροπή

Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος

e-mail: xasta@otenet.gr

και ergatikidimokratia@yahoo.gr

Διεύθυνση εφημερίδας:

Σωκράτους 79-81, 3ος ορ, Αθήνα

Τηλ.: 2109357182 - 2130366490

Τα ευπρόγραμμα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της

Συντακτικής Επιτροπής

Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται

από την έκταση της ύλης.

Αίσχος! Χίλιες φορές αίσχος!

Ένας από τους «ανανεωτικούς» αριστερούς στυλοβάτες της ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας, ανησυχεί έντονα για την τύχη της!

Αυτός είναι ο πρόεδρος του ΣΥΝ, ο Αλέξης Τσίπρας. Ο οποίος με την ευκαιρία του 3ου Συνεδρίου του Κόμματος της «Ευρωπαϊκής Αριστεράς», έσπευσε να αρθρογραφήσει στην «Ελευθεροτυπία» (3/12/10) για να μεταδώσει όσο το δυνατό πλατύτερα τις σωτήριες «ανανεωτικές» ιδέες του και το «Σχέδιο της Ευρωπαϊκής Αριστεράς για την επανίδρυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης»! Ναι, για την επανίδρυση αυτής της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας! Απίστευτο κι όμως αληθινό.

Κάτω από τον εκφραστικό τίτλο: «Νέα αρχιτεκτονική για την ΟΝΕ ή αντίο Ευρώπη» ο νεόκοπος αυτός ηγέτης της ελληνικής «ανανεωτικής», δήθεν αριστεράς, διατυπώνει τις ανησυχίες και την κριτική του και κυρίως συμβουλεύει τα αφεντικά της πολυεθνικής ιμπεριαλιστικής συμμορίας, ν' αλλάξουν το γρηγορότερο την πολιτική τους! Να εγκαταλείψουν τις συνταγές του νεοφιλελευθερισμού. Και να επιστρέψουν στις νόρμες του κεϋνσιανισμού. Για να αντιμετωπίσουν έτσι, την κρίση του παρακμασμένου καπιταλιστικού συστήματος. Για να προλάβουν τον κίνδυνο διάλυσης της ΟΝΕ. Και να επανιδρύσουν απ' την αρχή την χρεοκοπημένη «Ευρωπαϊκή Ένωση», που ποτέ δεν ενώθηκε στ' αλήθεια κι ούτε θα ενωθεί καμιά φορά κάτω από τον καπιταλισμό της αποσύνθεσης, όσο κι αν το ονειρεύονται οι ρεφορμιστές όλου του κόσμου!

Βυθισμένοι όμως στο γλυκό του όνειρο, ο

μαθητευόμενος αυτός μάγος, όχι μόνο δεν κάνει καμιά απολύτως αναφορά στην ολοφάνερη χρεοκοπία και το σάπισμα του παγκόσμιου καπιταλισμού. Αλλά προσπαθεί μάταια να πείσει ότι η ρίζα του κακού είναι η λαθεμένη νεοφιλελεύθερη πολιτική των κομμάτων της μονοπωλιακής ολιγαρχίας! Κι όλο το ζήτημα γι' αυτόν είναι να το καταλάβουν αυτό τα αφεντικά των πολυεθνικών! Γι' αυτό και δεν το βρήκε καθόλου απαραίτητο να πει στιδήποτε για τον ταξικό αγώνα των εργαζόμενων και για την επιταχτική ανάγκη της πάλης για την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση και ενοποίηση της Ευρώπης, κάτω από την εξουσία της εργατικής τάξης, όπως το διακηρύττει ο επαναστατικός μαρξισμός πριν ακόμα κι απ' τον πρώτο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο! Κι όπως το επιβεβαιώνει από τότε αδιάκοπα η παρακμή του καπιταλισμού και η σκληρή πάλη των τάξεων.

Ο πρόεδρος του ΣΥΝ δεν ασχολείται με τέτοιες αναλύσεις για την παρακμή του καπιταλισμού και την ανάγκη της σοσιαλιστικής ανατροπής του. Αυτός, οπλισμένος με τις νόρμες του Κέυνς, αδιαφορεί για το τι λέει ο μαρξισμός και η κοινωνική πραγματικότητα. Και εισηγείται σχέδιο «δημοκρατικής» ανασύλωσης του ετοιμόρροπου καπιταλισμού και της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας. Μια «νέα αρχιτεκτονική» ανοικοδόμησής της! Και μάλιστα στο όνομα της ανανέωσης της αριστεράς!!

Αίσχος! Χίλιες φορές αίσχος!

Η ιδεολογική και πολιτική καταράκλα με κανένα τρόπο δεν μπορεί να ονομάζεται ανανέωση, αλλά μόνο αποσύνθεση και βάλτος.

Κοινωνική Αναταραχή σε ολόκληρη την Ευρώπη

Μαζικές και δυναμικές εργατικές και νεολαϊστικές διαδηλώσεις στη Γαλλία. Το ίδιο και στην Ιταλία, την Ελλάδα, την Ισπανία, την Πορτογαλία, την Ιρλανδία, την Ρουμανία, την Τσεχία κλπ. Ακόμα και η «ψυχρή» Βρετανία συγκλονίζεται από βίαιες κινητοποιήσεις και συγκρούσεις της νεολαίας με την αστυνομία, αντιγράφοντας, σε μεγεθυμένη κλίμακα, τον ελληνικό Δεκέμβριο του 2008.

Ακόμα και σε χώρες σαν την Γερμανία, που οι κινητοποιήσεις δεν έχουν πάρει ακόμα την έκταση μαζικών δυναμικών διαδηλώσεων, η λαϊκή αγανάκτηση και η εργατική οργή είναι τόσο διάχυτες που κλονίζουν συθέμελα την σταθερότητα των κυβερνήσεων.

Εκατομμύρια εργαζόμενοι και νεολαίοι της Ευρώπης βγαίνουν εξοργισμένοι στους δρόμους ή εκφράζουν με κάθε τρόπο την οργή τους ενάντια στα σκληρά αντεργατικά μέτρα των κυβερνήσεων και στις βαριές συνέπειες της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης πάνω στο βιοτικό τους επίπεδο.

Όλη η Ευρώπη συγκλονίζεται και το σαθρό ιμπεριαλιστικό οικοδόμημα της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» τρικλίζει. Το μέλλον του «ευρώ» γίνεται αμφίβολο και το όνειρο για μια καπιταλι-

στική «Ενωμένη Ευρώπη» πνίγεται μέσα στην οικονομική κρίση και στην άγρια φαγωμάρα των κυβερνήσεων του Βορρά, του Νότου και όλων μαζί μεταξύ τους. Όπως το πρόβλεπε ο μαρξισμός, ο καπιταλισμός βυθίζει τις ευρωπαϊκές χώρες και τις οικονομίες τους στην ανεργία, την φτώχεια, την εξαθλίωση και την αποσύνθεση.

Μπροστά σ' αυτή την πραγματικότητα, η συλλογική δράση των εργαζόμενων είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να οδηγήσει, όχι μόνο κάθε χώρα χωριστά αλλά και ολόκληρη την Ευρώπη, έξω από την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Οι αναπτυσσόμενες μαζικές κινητοποιήσεις αποτελούν την καλύτερη απόδειξη γι' αυτό. Μόνο που απαιτούν συντονισμό και οργάνωση, πρόγραμμα και κοινή κατεύθυνση. Ωστε η συλλογική δύναμη όλων μαζί να βαραινεί και στο εσωτερικό της κάθε ευρωπαϊκής χώρας. Για να ανατραπούν οι αντεργατικές αντιλαϊκές πολιτικές και οι κυβερνήσεις των τραπεζών και του κεφαλαίου. Για κυβερνήσεις εργατών και φτωχών αγροτών. Για την πλήρη διάλυση του ιμπεριαλιστικού μηχανισμού της «Ευρωπαϊκής Ένωσης». Για την οικοδόμηση της Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης των εργατών.

Δεν χρωστάμε τίποτε και σε κανέναν

Η διαμαρτυρία της αποχής να γίνει τώρα μαχητική ταξική απεικόνιση.

Τα εκβιαστικά και εκφοβιστικά διλήμματα που πλασάρισε προεκλογικά ο πανικοβλημένος αρχηγός των ψευτοσοσιαλιστών του ΠΑΣΟΚ, είχαν τελικά το αντίθετο αποτέλεσμα. Θύμωσαν πιο πολύ τον ήδη δυσαρεστημένο και θυμωμένο λαό!

Το ίδιο και οι απεγνωσμένες εκκλήσεις όλων αντάμα των κομμάτων (μαζί και του προέδρου της «δημοκρατίας») που ξόρκιζαν την αποχή απ' τις εκλογές. Έπεσαν κι αυτές επίσης, με πάταγο στο κενό. Αγνοήθηκαν και περιφρονήθηκαν από τους μισούς και ιδιαίτερα από τους νεότερους ψηφοφόρους!

Οι καμπάνες είχαν χτυπήσει έντονα ένα χρόνο πιο πριν. Στις βουλευτικές εκλογές του Οκτώβρη 2009. Όταν πάνω από δύο-μισι εκατομμύρια ψηφοφόροι δεν πήγαν καθόλου να ψηφίσουν ή έριξαν λευκό είτε άκυρο, στην κάλπη. Αποδοκιμάζοντας μ' αυτόν τον τρόπο την χρεοκοπημένη πολιτική όλων των κομμάτων. Και προκαλώντας ταραχή και φόβο σ' ολόκληρο το πολιτικό σύστημα.

Δικαιολογημένα λοιπόν, το φετινό Οκτώβρη (στις παραμονές των αυτοδιοικητικών εκλογών), όλα μαζί τα σπηρίγματα της κλονισμένης αστικής εξουσίας ανησυχούσαν και φοβούνταν «**το κόμμα της οργής**», όπως σωστά το εξέφρασε το όργανο της πιο διορατικής πτέρυγας του κεφαλαίου, το συγκρότημα της «Ελευθεροτυπίας».

Φοβούνταν δηλαδή τον οργισμένο λαό, την αγανακτισμένη εργατιά και τη λαϊκή φτωχολογιά, που με κάθε τρόπο εκδήλωνε κάθε μέρα την απέχθειά του, για όλους τους τσαρλατάνους του κουκλοθέατρου της βουλής και προπαντός για τους συνεργάτες της τρόικας, τους πρωταγωνιστές της αντιδραστικής επίθεσης, τους ψευτοσοσιαλιστές υπηρέτες του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου.

Κι οι φόβοι τους βγήκαν παραπάνω από αληθινοί. Το «κόμμα της οργής» σημείωσε νέο εντυπωσιακό ρεκόρ. Σε όλη τη χώρα η αποχή, τα άκυρα και τα λευκά πλησίασαν το 50% (48,5% για την ακρίβεια). Ενώ στην Αττική ξεπέρασαν το 52%.

Με άλλα λόγια το μισό εκλογικό σώμα αποδοκίμασε το σύνολο των πολιτικών σχηματισμών. Και ενώ τα δυο αστικά κόμματα που εναλλάσσονται στην εξουσία (ΠΑΣΟΚ και ΝΔ) έχασαν πάνω από

1.600.000 ψηφοφόρους (αγανακτισμένους οπαδούς τους!) τα κόμματα της αριστεράς δεν κατόρθωσαν να κερδίσουν παρά μόνο ένα μέρος των ψήφων που είχαν χάσει (ΚΚΕ) στις εκλογές του 2009!

Η νέα αυτή εκλογική πανωλεθρία ταρακούνησε συθέμελα το σάπιο οικοδόμημα της καπιταλιστικής «δημοκρατίας».

Προαναγγέλλοντας τους νέους ισχυρότερους εξωκοινοβουλευτικούς εργατολαϊκούς σεισμούς που θα ακολουθήσουν. Και ρίχνοντας σε ακόμα βαθύτερο αδιέξοδο όλα τα πολιτικά και τα συνδικαλιστικά σπηρίγματα της εξουσίας του ντόπιου και του ξένου μονοπωλιακού κεφαλαίου. Με τη μειοψηφική ψευτοσοσιαλιστική κυβέρνηση νάχει πέσει από το 30% των εκλογέων στο 19%! Και η κοινοβουλευτική της πλειοψηφία να στέκεται στον αέρα!

Τώρα, με σοφιστείες και αλχημείες προσπαθούν απεγνωσμένα ν' αλλοιώσουν το νόημα της αποχής και την πραγματικότητα του αδιεξόδου τους, όλοι μαζί οι στυλοβάτες του παρακμασμένου καπιταλιστικού συστήματος. Δηλώνοντας μάλιστα και ευχαριστημένοι από τα εκλογικά αποτελέσματα! Και την ίδια στιγμή αναζητάνε εντατικά νέους τρόπους και σενάρια εξαπάτησης και παγίδευσης των εξοργισμένων εργατικών και λαϊκών μαζών που τους γύρισαν την πλάτη.

Μα όπως όλα δείχνουν τα περιθώρια που έχουν είναι πολύ στενά. Το βάθεμα της οικονομικής και της κοινωνικής κρίσης, οξύνει τις μεταξύ τους αντιθέσεις και κάνει πολύ δύσκολη, αν όχι αδύνατη, μια πειστική ανασυγκρότηση του συστήματος κοινοβουλευτικής εξαπάτησης!

Ο κόμπος έχει σχεδόν φτάσει στο χτένι.

«Το κόμμα της οργής» δεν θα ξεγελαστεί και δεν θα πρεμύσει εύκολα με ψεύτικες υποσχέσεις που τις έχει ακούσει πολλές φορές! Αν κάνει ακόμα υπομονή και καταπίνει την οργή του, είναι επειδή δεν εμπιστεύεται κανένα από τα κόμματα και τα κομμάτια της υποταγμένης καιροσκοπικής αριστεράς, δεν βλέπει καμιά προοπτική από το δρόμο που αυτά ακολουθούν, ξέρει δηλαδή ότι δεν έχει την ηγεσία που χρειάζεται. Και βέβαια την ηγεσία αυτή, «το κόμμα της οργής», το χιλιοπροδομένο ελληνικό προλεταριάτο με την πλούσια ιστορία ταξικών αγώνων, δεν την ψάχνει και δεν περιμένει να τη βρει σε κανένα από τα υπάρχοντα λαϊκίστικα δημαγωγικά αστικά σχήματα, ούτε και στις απόπειρες ανακαίνισης γνωστών χρεοκοπημένων από καιρό, κινήσεων της «κεντροδεξιάς» είτε της «κεντροαριστεράς».

Όστόσο, η απότομη και συνεχής επιδείνωση των συνθηκών της ζωής διογκώνουν ολοένα τη δυσαρέσκεια και την οργή των εκμεταλλευόμενων και των άνεργων προλεταριακών μαζών, που ζητάνε επίμονα διέξοδο από το καπιταλιστικό αδιέξοδο. Κι όσο θα γίνεται πιο φανερό η ανικανότητα όλων των ηγεσιών και των κομμάτων να δώσουν πειστική προοπτική εξόδου από την κρίση, τόσο θα εξαντλείται η αντοχή και η υπομονή που δείχνει τώρα «το κόμμα της οργής» και ιδιαίτερα τα πιο καταπιεσμένα στρώματά του, περιμένοντας να φανεί η δική τους ηγεσία.

Όσο ακόμα υπάρχουν περιθώρια, η παθητική διαμαρτυρία των οργισμένων προλεταριακών μαζών, που εκδηλώθηκε καθαρά με την αυξανόμενη αποχή, τα λευκά και τα άκυρα, μπορεί να μεταβληθεί

Πολιτική

σε οργανωμένη, μαχητική, μαζική δράση, σε προγραμματισμένη ενιαία εργατική και λαϊκή ταξική απερίθωτη ενάντια στην επίθεση και την εξουσία του κεφαλαίου. Κι έτσι να μην καταλήξει να χαθεί η οργή και η δύναμή της σε μια αυθόρμητη, ακέφαλη, επαναστατική έκρηξη, όπως εκείνη της Αργεντινής του 2001.

Όλα τώρα κρέμονται από το κίνημα της αριστεράς. Και πιο συγκεκριμένα από τους πρωτοπόρους μαχητές όλων των κομμάτων και όλων των σχηματισμών της αριστεράς, του εργατικού κινήματος και της νεολαίας.

Από το κίνημα της αριστεράς, ελπίζουν και περιμένουν οι οργανωμένες προλεταριακές μάζες, να ξεπεταχτεί η νέα επαναστατική ηγεσία που χρειάζονται.

Υπερβαίνοντας τα διασπαστικά φράγματα, οι αγωνιστές της αριστεράς, είναι η ώρα να ανταποκριθούμε στις προσδοκίες και τις πολιτικές ανάγκες των εργατών και των άλλων εκμεταλλευόμενων που απορρίπτουν την καιροσκοπική διασπαστική πολιτική και τακτική των ως τώρα ηγετών των κομμάτων της αριστεράς. Αυτή την πολιτική και την τακτική της πολυδιάσπασης που οδήγησε στη σημερινή κατάντια το αριστερό και το εργατικό μας κίνημα.

Υψώνοντας τη σημαία της συνεργασίας όλων των δυνάμεων, της αριστεράς, παλεύοντας για το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο όλων των εργαζόμενων, όλοι μαζί οι αγωνιστές, σ' όποιο κόμμα ή σχηματισμό κι αν ανήκουμε, μπορούμε να βάλουμε τέλος στη διάσπαση, να ανατρέψουμε τα γραφειοκρατικά καρκινώματα και να βαδίσουμε θαρραλέα στο δρόμο της επαναστατικής ανασύνταξης κι αναγέννησης του κομματιασμένου εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος.

Είναι τώρα η ώρα, το κίνημα της αριστεράς, μαζί με το κίνημα της εργατικής τάξης και της νεολαίας, να γίνουν οι σημαιοφόροι στον ταξικό αγώνα που θα δίνει πειστική προοπτική σ' ολόκληρο τον εκμεταλλευόμενο λαό. Στον αγώνα που θ' ανοίγει το δρόμο για να βγει η κοινωνία από το καπιταλιστικό αδιέξοδο και το τέλμα, με την σοσιαλιστική επαναστατική αναδιοργάνωσή της.

Είναι τώρα η ώρα το κίνημα της αριστεράς αναγεννημένο, παραμερίζοντας τους προσκυνημένους, να βγει μπροστά και να καλέσει όλους όσους αρνήθηκαν να ψηφίσουν και όσους έριξαν λευκό ή άκυρο, να στρατευτούν στον οργανωμένο ταξικό αγώνα για την ανατροπή της ψευδοσοσιαλιστικής μειοψηφικής κυβέρνησης του ντόπιου και του ξένου μονοπωλιακού κεφαλαίου.

Να καλέσει όλους τους εργαζόμενους και τους άνεργους σε Ενιαίο Ταξικό Μέ-

τωπο, να πάρουν στα δικά τους χέρια τις συνδικαλιστικές οργανώσεις τους και να παλέψουν:

- για την ακύρωση του μνημονίου και την πλήρη διαγραφή ολόκληρου του χρέους,

- για κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών με πρόγραμμα επαναστατικής σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης της κοινωνίας και της οικονομίας,

- για να κοινωνικοποιηθεί το χρηματοπιστωτικό σύστημα και όλα τα μέσα παραγωγής κάτω από εργατικό έλεγχο,

- για να ενώσουμε τις δυνάμεις μας με τους εργάτες και τους λαούς ολόκληρης της Ευρώπης και των Βαλκανίων, στον αγώνα για την διάλυση της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας (της λεγόμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης») και για την Σοσιαλιστική Ομοσπονδία των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Σοβιετικών Πολιτειών της Ευρώπης και όλων των Βαλκανικών χωρών.

Καμιά άλλη δύναμη έξω από την αριστερά και το εργατικό κίνημα δεν μπορεί κι ούτε θέλει, να βγάλει την κοινωνία από την κρίση, το αδιέξοδο και το τέλμα του παρακμασμένου καπιταλισμού.

Όμως, η αριστερά και το εργατικό κίνημα, για ν' ανταποκριθούν στην ιστορική τους αποστολή πρέπει να απαλλαγούν από τη χρεοκοπημένη καιροσκοπική ηγεσία τους, που απωθεί τις οργανωμένες προλεταριακές μάζες. Και στη θέση της να αναδείξει μια νέα γνήσια προλεταριακή επαναστατική ηγεσία.

Μια ηγεσία που θα λέει την αλήθεια στους εργάτες και στο λαό. Και δεν θα καλλιεργεί αυταπάτες. Αλλά θα τους λέει καθαρά ότι το καθεστώς της αστικής «δημοκρατίας» (η συγκαλυμμένη δικτατορία του κεφαλαίου) ούτε μπορεί ούτε προσπαθεί να μας απαλλάξει από την καπιταλιστική κρίση και την βαρβαρότητα.

Κι ακόμα θα εξηγήει, με βάση την ιστορική πείρα, ότι δεν είναι κάποια μικροαστική «λαϊκή εξουσία» που θα μας βγάλει από το βάλτο του μονοπωλιακού καπιταλισμού. Ότι δηλαδή η εξουσία θα περάσει πραγματικά στα χέρια του λαού μόνο με κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών, μόνο κάτω από το καθεστώς της επαναστατικής σοβιετικής εργατικής δημοκρατίας, της μόνης αληθινής δημοκρατίας, που δεν είναι άλλη από την δικτατορία του προλεταριάτου.

Όσοι φοβούνται να πούνε στο λαό ότι μόνο με την επαναστατική πάλη για τον σοσιαλισμό θα βγούμε από την καπιταλιστική κρίση είναι «αριστεροί» ψάλτες της καπιταλιστικής κοινοβουλευτικής δικτατορίας της τρόικας.

Τα κομματικά σχήματα δεν πείθουν

Εδώ και ένα χρόνο, σχετικά με τα αποτελέσματα των εκλογών του 2009, σε άρθρο μας με τίτλο Αριθμητικά και πολιτικοοικονομικά συμπεράσματα, υποστηρίξαμε τα παρακάτω:

«Συνηθίζουμε να λέμε ότι το εκλογικό σύστημα είναι καλπονοθευτικό. Δηλαδή νοθεύεται η λαϊκή εντολή, η ψήφος του πολίτη δεν μετράει ισότιμα και κάποιος επωφελεύεται από αυτό. Τα μεγάλα κόμματα σε βάρος των μικρών.

Βάσει αριθμητικών κριτηρίων αυτό είναι σωστό, η προνομιούχηση του κόμματος που θα αναλάβει την διαχείριση της εξουσίας είναι δεδομένη.

Οι εκλογές όμως έχουν κύριο στόχο τη διατήρηση και την αναπαραγωγή του πολιτικοοικονομικού συστήματος και κυρίως τη διευκόλυνση, τη διασφάλιση και εξασφάλιση της λειτουργίας του.

Από αυτή την έννοια ο όρος, ο χαρακτηρισμός καλπονοθευτικό, (έχει δοθεί από παλιά από το ΚΚΕ), είναι αποπροσανατολιστικός. Δημιουργεί ψευδαισθήσεις ότι η καλπονοθευτική φύση του εκλογικού συστήματος παρεμποδίζει την ανατροπή του πολιτικοοικονομικού και κοινωνικοπολιτικού συστήματος. Κάτι που δεν συμβαίνει. Οι εκλογές, η καταμέτρηση των ψήφων, η ανάγνωση του αποτελέσματος, και η καθιερωμένη μορφή του κοινοβουλευτισμού είναι εργαλεία του συστήματος που οφείλουν να επιβεβαιώσουν την αναγκαιότητα της λειτουργίας του και όχι την αμφισβήτησή του.

Όταν το αποτέλεσμα των εκλογών δεν είναι συμβατό, όπως συμβαίνει με τις τελευταίες εκλογές, (2009), τότε νοθεύεται η ανάγνωση των αποτελεσμάτων ώστε το εμφανές και το ορατό να μην γίνει κατανοητό, να αλλοιωθεί το συμπέρασμα που βάζει σε αμφισβήτηση και κρίση το σύστημα.

Βασικό στοιχείο της νόθευσης της ανάγνωσης του εκλογικού αποτελέσματος είναι να μετριέται το ποσοστό των κομμάτων με βάση τα έγκυρα ψηφοδέλτια. Με αυτό τον τρόπο δεν εμφανίζονται οι πραγματικές διακυμάνσεις, η θέληση, η τάση των ψηφοφόρων και σαν συνέπεια παραποιείται το συμπέρασμα.

Αν η ανάγνωση των αποτελεσμάτων γίνει βάσει των εγγεγραμμένων στους εκλογικούς καταλόγους τότε η ορατή εικόνα είναι διαφορετική όπως και τα συμπεράσματα.

Με βάση τα έγκυρα ψηφοδέλτια (εκλογές 2009), η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ εμφανίζονται να σχηματίζουν κυβέρνηση με ποσοστό πάνω του 41% των ψηφοφόρων και τα δύο κύρια κόμματα που εναλλάσσονται στην εξουσία, κυβέρνηση και αντιπολίτευση, να ξεπερνούν το 77%. Ποσοστά που θεμελιώνουν την ει-

κόνα και την αντίληψη της ισχυρής εκπροσώπησης που κανένας δεν έχει δικαίωμα να αμφισβητήσει. Ενώ στην πραγματικότητα με βάση τους εγγεγραμμένους στους εκλογικούς καταλόγους δεν ξεπέρασαν ποτέ το 34% και το μέγιστο ποσοστό που συγκέντρωσαν μαζί τα δύο κόμματα είναι το 64%. Για παράδειγμα η σημερινή κυβέρνηση κυβερνά με το 30,3% και ΝΔ και ΠΑΣΟΚ μαζί συγκεντρώνουν μόλις το 53%.

Έτσι εμφανίζεται κάθε φορά η κυβέρνηση να έχει την αποδοχή σχεδόν της μισής χώρας και τα δύο κόμματα να φτάνουν ή και να ξεπερνούν το 80% αντί του ενός τρίτου το πρώτο και περίπου του μισού τα δυο μαζί. Το κυριότερο από όλα σκιάζεται η τάση της απόρριψης και της δυσαρέσκειας. Το γεγονός ότι τα δύο κόμματα χάνουν από το 2004 στο 2007, 640.000 ψήφους και από το 2007 στο 2009, άλλους 410.000 ψήφους, συνολικά 1.053.249, δηλαδή το 17% της δύναμής τους δεν απεικονίζεται πουθενά.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα δύο κόμματα της αριστεράς. Ενώ από το 2004 στο 2007 απορροφούν τμήμα της δυσαρέσκειας και αυξάνουν την δύναμή τους κατά 28%, στις εκλογές του 2009 εισπράττουν και αυτά τη δυσαρέσκεια του εκλογικού σώματος και χάνουν 112.543 ψήφους δηλαδή το 12% της δύναμής τους.

Υποδοχέας της δυσαρέσκειας είναι κατά 65% η αποχή και 20% ο ΛΑΟΣ, και 10% οι οικολόγοι.

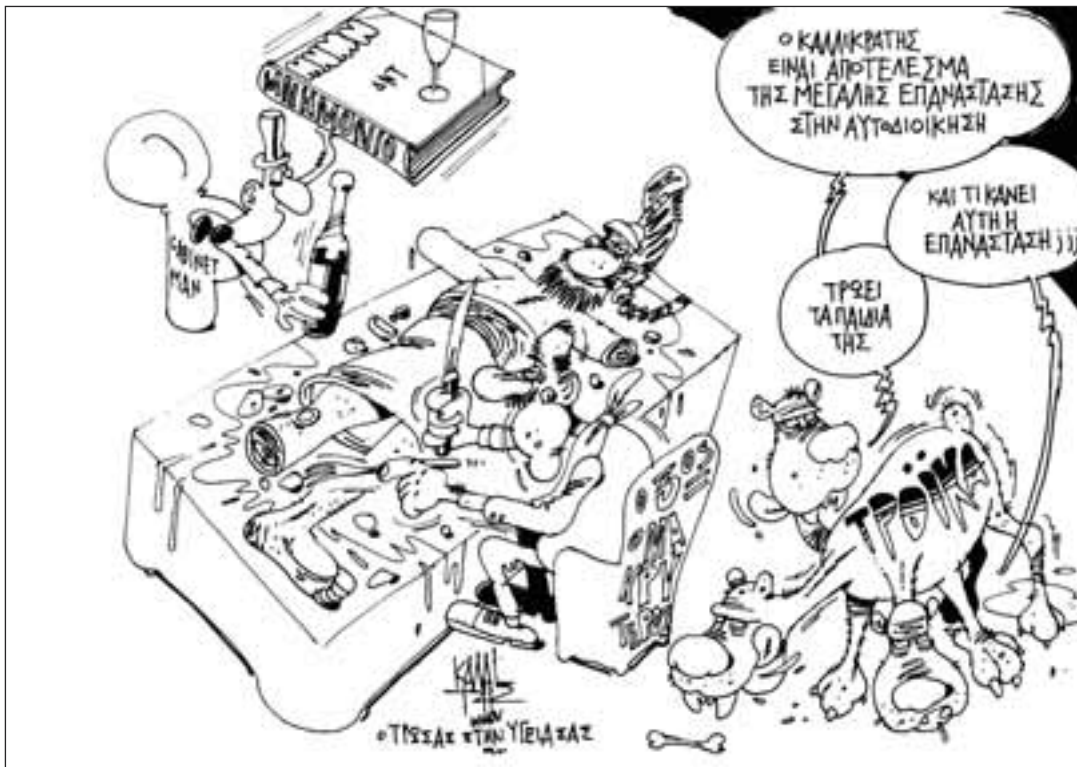
Στις τελευταίες εθνικές εκλογές καταγράφηκε λοιπόν και είναι ευανάγνωστο η **ανοδική πορεία της δυσαρέσκειας**, η δυσπιστία και η έλλειψη εμπιστοσύνης προς τα κόμματα, βασικά η Ν.Δ και ΠΑΣΟΚ, και η αδυναμία των κομμάτων να απαντήσουν πειστικά και να προτείνουν λύσεις διεξόδου στις αιτίες που προκαλούν στο μεγαλύτερο μέρος των πολιτών και κυρίως στους εργαζομένους και τη νεολαία τη δυσαρέσκεια και την απόρριψη.

Αυτό το γεγονός λοιπόν, η **ανοδική πορεία της δυσαρέσκειας**, δεν συζητιέται. Δεν συζητιέται δηλαδή ότι για την πλειοψηφία των πολιτών το πολιτικό σύστημα έχει απαξιωθεί, ότι είναι ανίκανο να δώσει λύση σε οποιοδήποτε πρόβλημα.

Ότι το υπάρχον πολιτικό σύστημα και οι πολιτικές του συνιστώσες δεν ελέγχουν την κοινωνία και η δυσαρέσκεια και η απαξίωση στα πολιτικά κόμματα είναι τεράστια. Ποιοι είναι σήμερα οι βασικοί λόγοι, οι αιτίες, που την προκαλούν. Θα αυξηθούν, θα οξυνθούν ή θα συρρικνωθούν; Τι θα το καθορίσει.

Ποια θα είναι η στάση και η αντίδραση των πολιτών και της νεολαίας στην ανοδική πορεία της δυσαρέσκειας και ποια του συστήματος;

Η συσσώρευση των σκανδάλων, η διαφθορά στη δημόσια διοίκηση και την δικαιοσύνη, η γενικευμένη ανασφάλεια με την καταρράκωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, η απαξίωση, η καταστολή, η περιθωριοποίηση των νέων, η απόλυτη αδιαφορία για το παρόν και το μέλλον τους, η ομηρία και η

υποχρέωση να προσχωρήσουν στο σύστημα της διαφθοράς και του λαδώματος με υποσχέσεις «αίματος» για να εξασφαλίσουν ένα μεροκάματο, η υπαρκτή οικονομική κρίση των νοικοκυριών, που όλα δείχνουν ότι έχουν φτάσει στην άκρη των ορίων της αντοχής τους, η διεύρυνση της ανεργίας, είναι από τα βασικά στοιχεία που καθόρισαν τη μορφή της οργής όπως εκφράστηκε τον περασμένο Δεκέμβριο.

Αυτή η κατάσταση μέχρι σήμερα δεν άλλαξε. Συνεχίζεται και διογκώνεται. Ειδικά η συντονισμένη και οργανωμένη κοροϊδία.

Τα αποτελέσματα των εθνικών εκλογών μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι τα κομματικά σχήματα δεν ανταποκρίνονται, δεν πείθουν και δεν μπορούν να δώσουν διέξοδο στη σημερινή κρίση.»

ΤΟ ΝΕΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΒΑΤΕΡΛΩ

Αυτά γραφόντουσαν τον Νοέμβριο του 2009. Τα αποτελέσματα των εκλογών του 2010 επιβεβαιώνουν με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο ότι η γενικευμένη απαξίωση των κομμάτων, που ήταν ορατή από το 2009, διογκώνεται. Είναι τόσο μεγάλη που δεν κρύβεται. Για πρώτη φορά, (τουλάχιστον από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα), παρουσιάστηκαν αναλύσεις στον καθημερινό τύπο, συμπολίτευσης και αντιπολίτευσης και στα ΜΜΕ, που πέρναν υπόψη τους τη σχέση εγγεγραμμένων – ψηφίσαντες και όχι εγκύρων ψηφοδελτίων – ψηφίσαντες όπως έκαναν μέχρι τώρα.

Έγινε φανερό ότι η αρχή της αντιπροσωπευτικότητας, θεμέλιος λίθος του συστήματος, κατέρρευσε. Οι νέοι δημοτικοί και περιφεριακοί «άρχοντες», είναι δωτοί του Καλλικράτη.

Το ενεννιητάπεντε τοις εκατό, (95%), των δημάρχων ψηφίστηκε από το 10% - 15% των εγγεγραμμένων στους εκλογικούς καταλόγους. Εκλέγονται δήμαρχοι ακόμα και με το 7% των ψήφων.

Το ίδιο ισχύει και με τους περιφερειάρχες. Με εξαίρεση την Κρήτη και τα Δωδεκάνησα που ψηφίστηκαν από το 27% και 22% αντίστοιχα, που και αυτοί αποτελούν μειοψηφία οι άλλοι περιφερειάρχες εκλέγονται περίπου με το 15% των ψήφων. Ο Γ. Σγούρος στην αττική ψηφίστηκε από το 10%.

Οι «φιλότιμες» προσπάθειες των κομμάτων να υποβαθμίσουν την σημασία της αποχής, του λευκού και του άκυρου δεν απέδωσε. Προσπαθούν τώρα με άλλο τρόπο να αποπροσανατολίσουν τη συζήτηση από τα πραγματικά συμπεράσματα αυτών των εκλογών μεταθέτοντας την σε «κέρδη» και «χασούρα», και με δηλώσεις του τύπου «πήραμε το μήνυμα». Προσπαθούν με τις τοποθετήσεις τους να κρύψουν τον πανικό τους, να μη γίνει αντιληπτό ότι οι εκλογές ήταν ένα «Βατερλώ» για τα κόμματα, κυρίως για την «αριστερά», και ότι η κατάσταση είναι ρευστή και ανεξέλεγκτη.

Η ανησυχία του συστήματος είναι φανερή, όχι μονάχα για την ενάντια τους κατακραυγή. Φοβούνται ότι τα κόμματα της αριστεράς, κυρίως το ΚΚΕ που λειτουργούσαν πυροσβεστικά και εκτονωτικά στις κινητοποιήσεις, κυρίως στις ανεξέλεγκτες δεν θα μπορούν να παίξουν αυτό το ρόλο.

Έντεχνα επιδιώκουν με τα ΜΜΕ να υποστηρίξουν το ΚΚΕ, να γίνει πιστευτό ότι το ΚΚΕ είναι ωφελημένο και βγήκε ενισχυμένο από την εκλογική αναμέτρηση, και να του δώσουν κύρος, ενώ ουσιαστικά, σε σχέση με τους στόχους του κάθε κόμ-

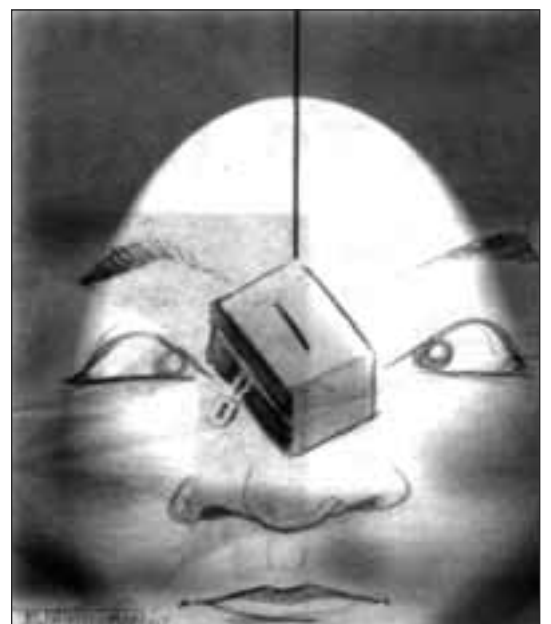
ματος, είναι ο μεγάλος χαμένος αυτών των εκλογών. Το 2009 χάνει 80.000 ψήφους από αυτούς που είχε πάρει το 2007. «Επανακτά» σ' αυτές τις εκλογές μόνο 65.000 από τις 80.000 συνυπολογίζοντας όμως το σύνολο των συμμαχικών του σχημάτων που στις βουλευτικές εκλογές δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι ψηφίζουν ΚΚΕ, και επί πλέον χάνει όλους τους δήμους πλην ενός, και τα δύο τρίτα των δημοτικών και νομαρχιακών συμβούλων.

Αποδεικνύεται με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο αυτό που υποστηρίζαμε ήδη από το 2009, ότι τα κομματικά σχήματα δεν ανταποκρίνονται, δεν πείθουν και δεν μπορούν να δώσουν διέξοδο στη σημερινή κρίση. Τα σχήματα που υποστηρίχθηκαν από την κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ, και μάλιστα εκβιαστικά, συγκέντρωσαν περίπου το 19%.

Καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί να σταθεί με το 19%. Αν τα κόμματα δεν πίστευαν ότι οι εκλογές ήταν Βατερλώ για όλους τους θα ζητούσαν εκλογές. Εκλογές όμως δεν ζητά κανένα! Γιατί η επιβεβαίωση της απαξίωσης θα είναι ακόμα πιο μεγάλη.

Μπροστά σ' αυτό το αδιέξοδο η καθεστηκία τάξη προσπαθεί να επανακτήσει τη «χαμένη της τιμή» με συμμαχικές κυβερνήσεις. Κάτι που μπορεί να το καταφέρει με μαγειρέματα και συμφωνίες κορυφής. Όμως τα οικονομικά μέτρα που έχουν ήδη πάρει και αυτά που θα πάρουν, θα μπορέσουν να τα επιβάλουν μόνο με βία και καταστολή των δημοκρατικών ελευθεριών και ατομικών δικαιωμάτων.

1.12.2010 Μ.Κ.

Χρεοκοπία της πολιτικής του ΚΚΕ

Οι γραφειοκράτες ηγέτες του ΚΚΕ με φανφάρες προσπαθούν να σκεπάσουν τη χρεοκοπία της πολιτικής τους.

«Τώρα η ώρα της Αντεπίθεσης», έγραψε ο «Ριζοσπάστης» της 12 Δεκέμβρη, δημοσιεύοντας ανακοινώσεις του ΠΑΜΕ, της ΠΑΣΕΒΕ, της ΠΑΣΥ, του ΜΑΣ και της ΟΓΕ, για την γενική απεργία της 15 του μήνα, που προκηρύχτηκε και πάλι από τους γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ.

Πάνε όμως κάμποσα χρόνια που η ηγεσία του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ, δεν έπαψαν, ούτε μέρα να διακηρύττουν την ανάγκη της Αντεπίθεσης των εργατών και του λαού ενάντια στην επίθεση του ντόπιου και του ξένου μονοπωλιακού κεφαλαίου. Και σωστά έκαναν!

Γιατί μόνο με την οργανωμένη μαζική Αντεπίθεση της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλεόμενων, θα μπορούσε να αποκρουστεί η ληστική επίθεση του μαύρου μετώπου της κεφαλαιοκρατικής αντίδρασης και πέρυσι και πρόπερσι κι όλο τον άλλο καιρό, που ξετυλίγονταν η επίθεση αυτή.

Το 18ο Συνέδριο του ΚΚΕ είχε χαρακτηριστεί από την ηγεσία του σαν «Συνέδριο Αντεπίθεσης». Και οι αποφάσεις του έλεγαν ότι το κόμμα θα έδινε όλες του τις δυνάμεις για την οργάνωση της μαζικής εργατικής και λαϊκής Αντεπίθεσης!

Κι οπωσδήποτε η κρίση του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού και η εντεινόμενη αντεργατική και αντιλαϊκή επίθεση, δεν δικαιολογούσαν καμιά αμφιβολία ότι η πρόταση της Αντεπίθεσης ήταν εντελώς επίκαιρη και πριν από το ξέσπασμα της κρίσης. Πολύ πριν από το Συνέδριο του ΚΚΕ. Δεν ήταν ποτέ πρόωρη αφού ήταν η μόνη απάντηση στην αναπτυσσόμενη επίθεση του κεφαλαίου και όλων των κυβερνήσεων, δεξιών, κεντροαριστερών και «σοσιαλιστικών».

Μα τα χρόνια πέρναγαν, η επίθεση του κεφαλαίου δυνάμωνε ολοένα, τα εργατικά και τα λαϊκά δικαιώματα στραγγαλιζόνταν το ένα κοντά στο άλλο, η ανεργία, η φτώχεια και η δυστυχία απλώνονταν αλλά η Αντεπίθεση έμενε διαρκώς στα λόγια και στα χαρτιά, όπως η δεύτερη παρουσία των χιλιαστών!

Και να τώρα που η ηγεσία του ΚΚΕ και η εφημερίδα της, μας πληροφορούν θριαμβευτικά ότι έφτασε επιτέλους η ώρα

της Αντεπίθεσης! Και το γράφουν μάλιστα με μεγάλα κόκκινα γράμματα, μην τυχόν και δεν το προσέξουμε!

Τι καινούργιο μας λέει λοιπόν τώρα η ηγεσία του ΚΚΕ και ο «Ριζοσπάστης»; Τι σημαίνει αυτό που έγραψαν στον κεντρικό τίτλο της Κυριακάτικης έκδοσής τους: «ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, ΤΩΡΑ Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ»;

Απεργίες και ξεχωριστές συγκεντρώσεις σαν κι αυτές της 15 Δεκέμβρη έχουν γίνει κι άλλες πολλές ως τώρα. Και η ηγεσία του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ μιλούσε πάντα για σύγκρουση με το κεφάλαιο και για αντεπίθεση. Και καλούσε διαρκώς σε «λαϊκό μέτωπο».

Τι θέλουν επομένως να πούνε, λέγοντας ότι «τώρα αρχίζει η μεγάλη σύγκρουση»; Σε τι διαφέρει αυτή η απεργία απ' όλες τις άλλες απεργίες, που έγιναν και τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις και τα συλλαλητήρια που πραγματοποίησαν οι «ταξικές δυνάμεις» με την δική τους καθοδήγηση;

Δεν ήταν σύγκρουση με το κεφάλαιο όλες αυτές οι μαχητικές «ταξικές» εκδηλώσεις του ΚΚΕ, της ΚΝΕ, του ΠΑΜΕ και των άλλων «μετωπικών» οργανώσεων, που πιστά ακολουθούν την κομματική γραμμή του «λαϊκού μετώπου» και της Αντεπίθεσης; Και πού κατέληξαν;

Αλλά ο τίτλος του «Ριζοσπάστη» δεν μιλάει απλά για σύγκρουση, σαν κι αυτές που γίνανε. Τούτη τη φορά το όργανο της Κ.Ε. του ΚΚΕ γράφει ότι «ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ».

Λέει δηλαδή ότι δεν πρόκειται για μια συνηθισμένη ταξική σύγκρουση αλλά για

μια άλλη «ΜΕΓΑΛΗ» σύγκρουση για παλλαϊκή «Αντεπίθεση στα μονοπώλια και στην εξουσία τους».

Μόνο που απ' όλα τ' άλλα που γράφει, γίνεται φανερό, καταφάνερο, ότι δεν λέει τίποτε απολύτως καινούργιο! Αναμασάει τα ίδια που έλεγε ως τώρα, με πιο φαρφαρόνικο, ακόμα πιο φωνακλάδικο τρόπο. Ελπίζοντας, όπως φαίνεται, να σκεπάσει με τις φωνές, τις φοβέρες και τις βαρύγδουπες διακηρύξεις, τη χρεοκοπία της πολιτικής και της ταχτικής της, με την οποία αντί να δυναμώσει το εργατικό κίνημα, το αποδυνάμωσε πιο πολύ, κι έδωσε στους ψευτοσοσιαλιστές του ΠΑΣΟΚ τη δυνατότητα να συντρίψουν τις εργατικές κατακτήσεις.

Η συνέχιση της καιροσκοπικής πολιτικής του λεγόμενου «λαϊκού μετώπου» και η σεχταριστική ταχτική των ξεχωριστών διασπαστικών συγκεντρώσεων. Η άρνηση της λενινικής ταχτικής του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Όχι μόνο δεν θα δημιουργούν τους αναγκαίους όρους για την αναγκαία εργατο-λαϊκή συμμαχία, για την μαζική ταξική Αντεπίθεση αλλά θα μας απομακρύνουν απ' αυτήν και θ' ανοίγουν ακόμα χειρότερες προοπτικές για το κίνημα.

Κάθε μέρα που θα περνάει, θα γίνεται φανερό ότι με την πολιτική και την ταχτική που ακολουθεί η γραφειοκρατική ηγεσία του ΚΚΕ, θα σκάβει όλο και βαθύτερα το λάκκο του κινήματος. Όπως το έχει ξανακάνει τόσες φορές. Αν βέβαια της το επιτρέψουν κι αυτή τη φορά οι αγωνιστές του ΚΚΕ, της ΚΝΕ και του ΠΑΜΕ.

Δ. Γιώτης

Γιατί δεν αποχωρούν από τη βουλή των αρπαχτικών και των ανδρικών;

Να μην παραστούνε στη συνεδρίαση της βουλής, στην οποία θα μιλούσε το μεγάλο αφεντικό του Δ.Ν.Τ., αποφάσισαν, τελικά, όχι μονάχα οι βουλευτές του ΚΚΕ, μα και οι συνάδελφοί τους του ΣΥΡΙΖΑ, αφού προηγουμένως απέρριψαν (κατά πλειοψηφία) την πρόταση του Αλ. Τσίπρα που έλεγε ότι δεν έπρεπε να απέχουν.

Θα είταν πραγματικά πολύ χοντρό να πάνε και οι βουλευτές των κομμάτων της αριστεράς, μαζί με τους εκπροσώπους του κεφαλαίου, να υποδεχτούν τον απεσταλμένο του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού λησισταρχείου, και να συζητήσουν μαζί του για το μνημόνιο εκθεμελίωσης των εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων. Ή μάλλον, για να του υποβάλουν ευσεβάστως κάποιες ευγενικές ερωτήσεις!

Σωστά λοιπόν έκαναν και οι δυο κοινοβουλευτικές ομάδες των κομμάτων της αριστεράς που αποφάσισαν να αποχωρήσουν από τη βουλή του Δ.Ν.Τ. και των άλλων αρπαχτικών (ξένων και ντόπιων) της τρόικας. Και βγήκαν στους δρόμους (όπως είπαν) για να διαδηλώσουν μαζί με τους οπαδούς τους.

Αμέσως μετά ωστόσο πρόβαλε το ερώτημα: γιατί άραγε έπρεπε να επιστρέψουν ξανά σ' αυτή τη βουλή των ανδρικών και των αρπαχτικών, που έχει καταλύσει (στην ουσία) τις θεμελιώδεις συνταγματικές αρχές της λεγόμενης «λαϊκής κυριαρχίας». Και στο όνομα της δημοκρατίας νομιμοποιεί και εφαρμόζει τις αποφάσεις

και τις εντολές των ανεξέλεγκτων οργάνων του πολυεθνικού μονοπωλιακού κεφαλαίου;

Οι πρόσφατες εκλογές φανέρωσαν ότι η μεγάλη πλειοψηφία του εκμεταλλευόμενου λαού της χώρας απορρίπτει τα κόμματα αυτής της βουλής και αρνείται να δώσει την ψήφο του στη «δημοκρατία» της απάτης και της αρπαγής. Η ψευτοσοσιαλιστική κυβέρνηση Παπανδρέου που, μαζί με τον σοσιαλ(η)στή Στρος Καν, εισηγήθηκε το μνημόνιο της καταλήστευσης («το πιστόλι πάνω στο τραπέζι») είναι σήμερα κυβέρνηση μιας μικρής μειοψηφίας, η οποία καθημερινά μικραίνει.

Για ποιους λόγους επομένως τα δυο αυτά κόμματα της αριστεράς, εξακολουθούν να προσφέρουν τη στήριξή τους σε μια βουλή που έχει απέναντί της το μεγαλύτερο μέρος του λαού και ιδιαίτερα των εργαζομένων και της νεολαίας; Γιατί δεν συμφωνούν οι ηγέτες του ΚΚΕ και του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ να αποχωρήσουν μαζί απ' αυτήν τη βουλή της μειοψηφίας, και ν' απαιτήσουν νέες εκλογές με απλή αναλογική; Προβάλλοντας βέβαια την ανάγκη για κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών; Μια κυβέρνηση που θα στηριχτεί στην κινητοποίηση της εργατικής τάξης, της νεολαίας και όλων των εκμεταλλευόμενων, θα διαγράψει το εξωτερικό χρέος και θα εφαρμόσει πρόγραμμα κοινωνικοποίησης των μέσων της παραγωγής και σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης ολόκληρης της κοινωνίας.

«Ντε φάκτο πραξικοπηματική εξουσία»

Ο καθηγητής συνταγματικού δικαίου Γ. Κασσιμάτης μιλώντας στην ιδρυτική εκδήλωση της «Κίνησης Ανεξάρτητων Πολιτών» (καινούργιο φρούτο κι αυτό!), αφού είπε ότι «όλες αυτές οι συμφωνίες ντροπής (Μνημόνιο, Σύμβαση δανείου κλπ) που υπέγραψε η ελληνική κυβέρνηση με την τρόικα, παραβίασαν τις θεμελιώδεις αρχές του διεθνούς δικαίου και του ελληνικού Συντάγματος», τόνισε επίσης και τα εξής:

«Οι συμβάσεις αυτές είναι ανυπόστατες, η τρόικα έρχεται παράνομα εδώ και όλα είναι ντε φάκτο πραξικοπηματική εξουσία στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή».

Με άλλα λόγια ο διακεκριμένος αυτός καθηγητής του Συνταγματικού δικαίου, κατήγγειλε αυτό που όλοι το ξέρουν αλλά δεν το λένε. Ότι δηλαδή η μειοψηφική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και η τρόικα κατέλυσαν τις βασικές αρχές του αστικού δημοκρατικού πολιτεύματος και αποτελούν «ντε φάκτο πραξικοπηματική εξουσία». Δηλαδή ένα είδος δικτατορίας με κοινοβουλευτικό μανδύα.

Κι όμως, οι ηγέτες, όχι μόνο των κομμάτων της δεξιάς αλλά και της νομιμόφρονος αριστεράς (ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ, κλπ) σφουρίζουν όλοι μαζί αδιάφορα.

Υποταγμένοι και οι ίδιοι (όπως και η κυβέρνηση) στην εξουσία του διευθυντηρίου της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας (τρόικα) παίζουν το ρόλο του κομπάρσου στην πραξικοπηματική εξουσία, των ψευτοσοσιαλιστών, που έχει αναλάβει να υλοποιήσει τις συμφωνίες της ντροπής!! Για λογαριασμό των ξένων και ντόπιων τοκογλύφων.

Και φυσικά, την πραξικοπηματική αυτή εξουσία επιμένουν, όλοι τους, να την ονομάζουν «δημοκρατία». Αναγνωρίζοντας

όμως έτσι ότι η δημοκρατία του αστικού κοινοβουλίου δεν είναι τίποτε άλλο από την συγκαλυμμένη μορφή της δικτατορίας του κεφαλαίου. Στην οποία το Σύνταγμα και οι «θεμελιώδεις αρχές του διεθνούς δικαίου» ισχύουν και δεν ισχύουν, ανάλογα με τις περιστάσεις. Και βέβαια οι αποφάσεις πάντοτε και για όλα τα ζητήματα δεν παίρνονται από τους εκλεγμένους εκπροσώπους του λαού (βουλή) αλλά από τα όργανα της κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας. Κάτι που δεν είναι δυνατό να μη το γνωρίζουν άνθρωποι σαν τον Γ. Κασσιμάτη.

Έτσι, την «δημοκρατική» Ελλάδα σήμερα, την κυβερνάνε οι υπάλληλοι της τρόικας, που κανένας μας δεν την εξέλεξε. Κι ασ φωνάζει όσο θέλει ο καθηγητής Γ.Κασσιμάτης, μαζί με τον Μίκη Θεοδωράκη. Τα συμφέροντα των ντόπιων και των ξένων εκμεταλλευτών είναι πάνω από το Σύνταγμα και τις διακηρύξεις της αστικής «δημοκρατίας».

Κι όσο για τους βουλευτές και τους ηγέτες σύσσωμης της νομιμόφρονος αριστεράς είναι πρακτικοί άνθρωποι και ξέρουν να προσαρμόζονται στις περιστάσεις. Δείχνουν κατανόηση στις δυσκολίες της καπιταλιστικής εξουσίας και δεν το τραβάνε το σχοινί. Με σύνταγμα ή χωρίς σύνταγμα, βουλή να είναι κι ασ είναι, ό,τι διάολο θέλει νάβει. Το δικό τους πρόβλημα είναι η αύξηση των ψήφων τους.

Ωστόσο, όλα αυτά που γίνονται χρωστάνε την ύπαρξή τους και στην αδράνεια των εκατομμυρίων ψηφοφόρων που περιορίζονται μόνο στην έκφραση δυσαρέσκειας με την αποχή από τις εκλογές. Μια παθητική διαμαρτυρία που αφήνει το περιθώριο να την ερμηνεύουν οι πραξικοπηματίες και σαν αποδοχή της πραξικοπηματικής εξουσίας τους!

Επαναστατικές διακηρύξεις που έμειναν στα χαρτιά!

Οι αρχές της 4ης Διεθνούς και η Τ.Ε.Μ.Α

Προτού ξεσπάσει ανοιχτά η υποβόσκουσα οικονομική και πολιτική κρίση του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού και ενώ επικρατούσε η πιο βαθιά ιδεολογικοπολιτική σύγχυση σ' ολόκληρο το Κίνημα της Αριστεράς. Η Κίνηση της Εργατικής Δημοκρατίας είχε αναλάβει την πρωτοβουλία συνεργασίας όλων των διεθνιστών κομμουνιστών στην πάλη για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ενάντια στην αναπτυσσόμενη επίθεση της κεφαλαιοκρατικής αντίδρασης. Προτείναμε από τότε συνεργασία και πάλη, που θα μπορούσε ν' ανοίξει το δρόμο για την ενοποίηση των διασπασμένων διεθνιστών κομμουνιστών (με τη διαδικασία κοινής δράσης και γόνιμης μαρξιστικής συζήτησης) σε μια Ενιαία μπολσεβίκικη επαναστατική οργάνωση της προλεταριακής πρωτοπορίας. Κι απευθύναμε την πρότασή μας αυτή ιδιαίτερα σε όσους διατείνονταν πως ανήκουν στο Κίνημα της 4ης Διεθνούς.

Στη διάρκεια αυτής της πρωτοβουλίας μας, στις γραμμές της «ΟΚΔΕ» - Σπάρτακος (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας) εκδηλώθηκαν ορισμένες συμπάθειες και συμφωνίες, με τις απόψεις μας, από έναν αριθμό μελών της, που διαφωνούσαν με την ακροαριστερίστικη αναρχοφιλελεύθερη πολιτική της. Και όταν τελικά η προσπάθεια συνεργασίας και ενοποίησής μας με την «ΟΚΔΕ» απέτυχε, η ομάδα αυτή που είχε υποστηρίξει τις προτάσεις μας, προχώρησε στη συγκρότηση ιδεολογικο-πολιτικής τάσης μέσα στην «ΟΚΔΕ», βασισμένη στις ιδρυτικές αρχές της ιστορικής ΟΚΔΕ του 1935 και στα προγραμματικά θεμέλια της 4ης Διεθνούς (όπως οι ίδιοι έγραφαν), υιοθέτησε τον χαρακτηριστικό τίτλο: ΤΕΜΑ (Τάση Επαναστατικής Μαρξιστικής Ανασυγκρότησης) και δήλωσε αποφασισμένη να αγωνιστεί για τον μαρξιστικό επαναπροσανατολισμό της «ΟΚΔΕ» και γενικότερα για την ανασυγκρότηση του κομματιασμένου διεθνιστικού κομμουνιστικού κινήματος.

Η ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ

Στην ιδρυτική της Διακήρυξη η Τ.Ε.Μ.Α ανάμεσα σε πολλά άλλα, έγραφε:

«Την εποχή που, με τον πιο αδιαμφισβήτητο τρόπο, επιβεβαιώνεται η αυξάνουσα κοινωνική βαρύτητα της εργατικής τάξης και ο αναντικατάστατος πρωτοποριακός της ρόλος στην αναγκαία πάλη ανατροπής του καπιταλισμού, και τη στιγμή που η πρωτοπόρα κοινωνική δύναμη, η εργατική τάξη, δέχεται μια σκληρή επίθεση από την κυβέρνηση και ολόκληρο το κεφαλαιοκρατικό καθεστώς σε βάρος του βιοτικού της επιπέδου και των θεμελιωδών της κατακτήσεων, η ηγεσία της ΟΚΔΕ – Σπάρτακος, δεν προσανατολίζεται προς τους εργάτες. Δεν δουλεύει με οργανωμένο σχέδιο για το ρίζωμά της μέσα σ' αυτούς, αρνείται την επεξεργασία και το σχεδιασμό μιας συγκεκριμένης πολιτικής παρέμβασης στα εργοστάσια και τις εργατογειτονιές, δεν μελετάει, ούτε καν συζητάει για τα προβλήματά του εργατικού κινήματος, δεν έχει επεξεργαστεί καμιά απάντηση σε αυτά τα προβλήματα και, το πιο ανησυχητικό, δεν φαίνεται να ενδιαφέρεται καθόλου να το κάνει...»

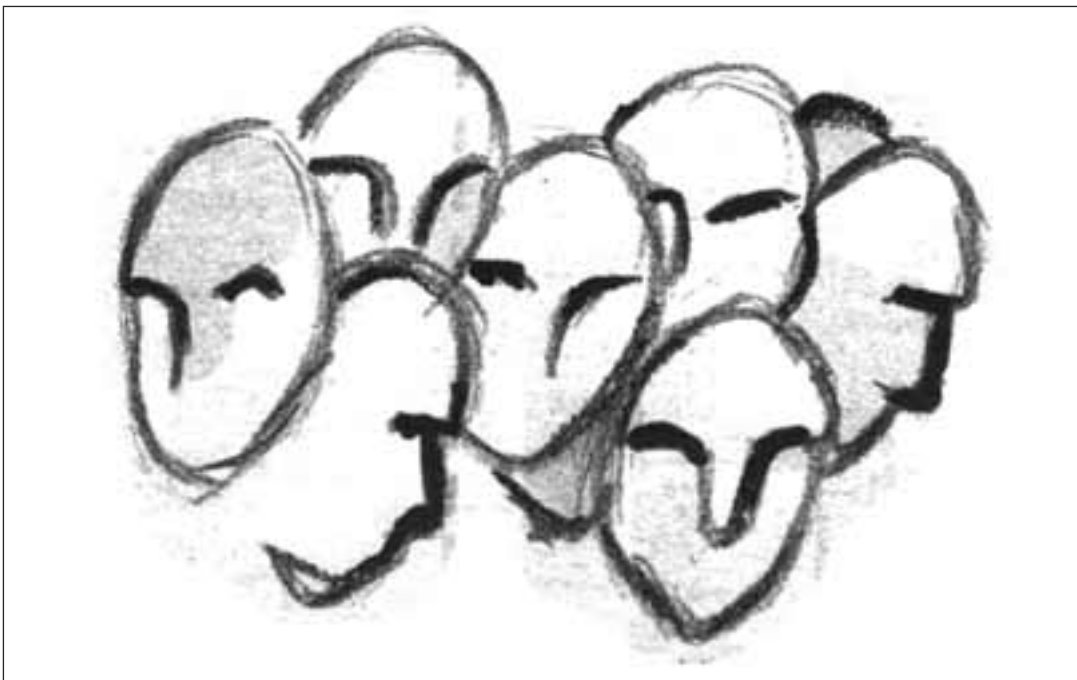
Την εποχή που αποδεικνύεται ότι το Μεταβατικό Πρόγραμμα της Τέταρτης Διεθνούς -το πρόγραμμα δηλαδή που στην περίοδο της ιμπεριαλιστικής παρακμής, γεφυρώνει, με επαναστατικό τρόπο, την δράση για τα καθημερινά προβλήματα της καπιταλιστικής κρίσης με τους γενικότερους στόχους της καπιταλιστικής ανατροπής- αποτελεί υπέρτατο αναγκαίο εργαλείο της κομμουνιστικής πάλης και ότι η συνεχής επεξεργασία του πρέπει να είναι πρωταρχική και καθημερινή προτεραιότητα μιας μαρξιστικής οργάνωσης, η ΟΚΔΕ – Σπάρτακος το θεωρεί «σεχταριστικό» και περιττό. Στη θέση του, υιοθετεί τις αποτυχημέ-

νες και καταστροφικές σταλινικές και σοσιαλδημοκρατικές λογικές των «μίνιμουμ» προγραμμάτων «δράσης»!...

Όταν η πολυδιάσπαση των επαναστατών μαρξιστών, και κυρίως των τεταρτοδιεθνιστικών δυνάμεων, επιβάλλει την πάλη για την ενότητά τους σε μια ενιαία επαναστατική οργάνωση στη βάση των αρχών του επαναστατικού μαρξισμού, η ΟΚΔΕ, με αβάσιμες δικαιολογίες, όχι μόνο δεν επεξεργάζεται ένα σχέδιο δράσης προς αυτή την κατεύθυνση αλλά «τρέχει» πίσω από σταλινογενείς ακροαριστερές οργανώσεις με αντίθετους ιδεολογικούς προσανατολισμούς, για να «ανασυντεθεί» μαζί τους! Το πρωταρχικό καθήκον μας, για την οικοδόμηση του εργατικού επαναστατικού κόμματος με επαναστατικές μαρξιστικές αρχές και μεταβατικό πρόγραμμα καπιταλιστικής ανατροπής, το έθαψαν και το αντικατέστησαν με την προσπάθεια οικοδόμησης αντικαπιταλιστικών πόλων και «πλατειών κομμάτων χωρίς το δικό μας πρόγραμμα...»

Μα η υπόθεση αυτή δεν περιορίζεται μόνο στον ελληνικό χώρο. Όλες οι παραπάνω διαπιστώσεις και παρατηρήσεις μπορούν να επαναληφθούν για την πολιτική της Διεθνούς μας, σε μεγαλύτερη μάλιστα κλίμακα. Όπως στην ΟΚΔΕ, έτσι και σε ολόκληρη την Τέταρτη Διεθνή, οι ιδρυτικές αρχές έχουν μετατραπεί σε νεκρό γράμμα. Πολιτική που έχει οδηγήσει στην διάλυση μια σειρά εθνικές οργανώσεις και, τώρα, απειλεί με αυτοδιάλυση την LCR...

Μπροστά στις καταστροφικές συνέπειες που αυτό συνεπάγεται, μπορούμε και πρέπει να αντιδράσουμε όλοι όσοι θεωρούμε τον

εαυτό μας κομμουνιστή διεθνιστή. Να παλέψουμε, σε συνεργασία με άλλες τεταρτοδιεθνιστικές δυνάμεις, για την ανασυγκρότηση της 4ης Διεθνούς στη βάση των ιδρυτικών της αρχών. Να παλέψουμε να επιστρέψει η ΟΚΔΕ στη ρότα της επαναστατικής πολιτικής που χαράζουν οι ιδρυτικές της αφετηρίες...

ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ

Με βάση τις θέσεις της διακήρυξης αυτής και άλλων ντοκουμέντων της Τ.Ε.Μ.Α («Η δική μας Ανασύνθεση» κλπ) ήταν φανερό ότι δεν υπήρχαν ουσιαστικές διαφορές ανάμεσά μας. Στα λόγια τουλάχιστον! Έτσι, εμείς από την πρώτη στιγμή προτείναμε να προχωρήσουμε στον **πρακτικό συντονισμό** της δράσης μας. Πρώτ' απ' όλα για την προώθηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου μέσα στο εργατικό κίνημα. Και πάνω στο έδαφος αυτής της κοινής πάλης για ενιαίους εργατικούς αγώνες, δημοκρατικά αποφασισμένους, να οργανώσουμε στη συνέχεια τη συζήτηση για την ενοποίηση και την ανασυγκρότηση του κινήματος, της 4ης Διεθνούς και της εργατικής τάξης!

Αλλά τότε ακριβώς άρχισε να ξεπροβάλλει το διαφορετικό περιεχόμενο που κρύβονταν πίσω από τις κοινές, επαναστατικο-μαρξιστικές φράσεις και διακηρύξεις!

Τότε ακριβώς μάθαμε ότι ορισμένα από τα στελέχη της Τ.Ε.Μ.Α δεν συμφωνούσαν με το «γράμμα» της Διακήρυξης τους αλλά μονάχα με το «πνεύμα» της!!! Πατήρ, υιός και άγιον πνεύμα δηλαδή!

Και τον ίδιο καιρό ακούσαμε, από

τους ίδιους σούπερ-τροτσκιστές, ότι η **λενινική ταχτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, δηλαδή η πάλη ενάντια στη διάσπαση της εργατικής τάξης (όπως εμείς την προτείνουμε) είναι μπορντιγκισμός και εργατισμός! Δεν είναι γνήσιος επαναστατικός μαρξισμός-λενινισμός! Σαν τον δικό τους.**

Κι ακούσαμε και υπομείναμε κι άλλα πολλά. Όπως, για παράδειγμα ότι: «**δεν είναι κακό ν' αμφιβάλει κάποιος για το αν ο Ένγκελς ήταν γνήσιος μαρξιστής**»!!! Κι ωστόσο αυτός ο «κάποιος» να είναι στέλεχος της Τ.Ε.Μ.Α ιδρυτικό!

Κι επειδή εμείς, τελικά χάσαμε την υπομονή μας κι αρνηθήκαμε να συνεχίσουμε αυτή την βυζαντινολογία, **οι συμφιλιωτές (γεφυροποιοί) της Τ.Ε.Μ.Α μας δήλωσαν ότι ενοχλήθηκαν και ταραχθηκαν πάρα πολύ από την αδιαλλαξία και την «σκληράδα» μας!!** Και γι' αυτό, παρ' όλο που αυτοί συμφωνούν ακόμα(!) με τις θέσεις και τις προτάσεις της Κίνησής μας, αρνούνται όμως να συνεργαστούν μαζί μας ούτε καν στην πάλη για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο! Ίσως μέχρι να μάθουν τι ακριβώς υποστήριζε ο μακαρίτης ο Μπορντίγκα. Αναζητάνε μάλιστα εναγώνια τα γραφτά του για να βεβαιωθούν, μήπως η Κίνησή μας δεν έχει σωστά ερμηνέψει τα όσα έλεγε ο Λένιν, ο Τρότσκι και η Κομμουνιστική Διεθνής, σχετικά με το καθήκον των κομμουνιστών να πρωτοστατούν αδιάκοπα στον αγώνα για το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο όλων των εργατών ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου! Μήπως δηλαδή, άθελά μας, τους παρασύρουμε στον αναρχοσυνδικαλισμό του Μπορντίγκα!

Στο μεταξύ, οι συνιδρυτές της Τ.Ε.Μ.Α, έχοντας εγκαταλείψει εδώ και καιρό την αναρχοφιλελεύθερη «ΟΚΔΕ» προτίμησαν τη συντροφιά της «επαναστατικής» λογοδιάρροιας, παρακολουθώντας και σχολιάζοντας από μακριά τις εξελίξεις! Στις συνθήκες της πιο βάρβαρης αντεργατικής επίθεσης, αυτοί οι επαναστάτες δεν βρίσκουν τίποτε να προτείνουν και να κάνουν! Εκτός απ' το εμφανίζονται σε κάποιες συναθροίσεις άλλων οργανώσεων και να διατυπώνουν ερωτήματα με κομφουζιονιστικό και πεσιμιστικό περιεχόμενο! Ξεχνώντας όσα έχουν γράψει και υπογράψει.

Αλλά εμείς επιμένουμε πάντα (και με την ίδια αδιαλλαξία) να ρωτάμε: ποια σχέση μπορεί να έχει μια πολιτική συμπεριφορά σαν κι αυτή, με τις ιδέες και τις αρχές της 4ης Διεθνούς; Και τι απέγινε τελικά η Διακήρυξή τους και το πνεύμα του ανόθευτου, του γνήσιου, επαναστατικού μαρξισμού τους, χωρίς τον αναθεωρητισμό του Ένγκελς; Είναι ή όχι ανάγκη να παλέψουμε όλοι μαζί για την επαναστατική ανασυγκρότηση του διασπασμένου κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος, σύμφωνα με τις αρχές και τις παραδόσεις του λενινικού μπολσεβικισμού; Και με ποια πολιτική και ταχτική; Αν οι δικές μας απόψεις είναι μπορντιγκισμός, τι τους εμποδίζει να παλέψουν και να το αποδείξουν στην πράξη; Γιατί δεν εφαρμόζουν όσα έγραφαν στο «Η δική μας Ανασύνθεση»;

Υπερόγραφο:

Πριν λίγο καιρό, στείλαμε σε ορισμένα μέλη της Τ.Ε.Μ.Α ένα άλλο κείμενο με αναλογο περιεχόμενο και μια σειρά ερωτήματα. Δεν πήραμε όμως, ως τώρα, καμιά απάντηση. Τους δίνουμε ωστόσο την ευκαιρία, τούτη τη φορά, αν θέλουν να απαντήσουν και στα δυο κείμενά μας δημόσια, από τις σελίδες της εφημερίδας μας. Και να ξεκαθαρίσουν αν σκοπεύουν να παλέψουν μαζί μας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ενάντια στην επίθεση της ντόπιας και της ξένης κεφαλαιοκρατικής αντίδρασης, όπως το έλεγαν και στην διακήρυξή τους.

Δεκέμβρης 2010
Η Ο.Ε. ΤΗΣ ΚΕΔ

Καπιταλιστική βαρβαρότητα και κυβερνητική αγυρτεία

Για ένα ολόκληρο χρόνο, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, στο όνομα του υπέρογκου δημόσιου χρέους, του τεράστιου ελλείμματος και της «δημοσιονομικής εξυγίανσης», επέβαλλε ένα άγριο πετσόκομμα στο εργατικό και λαϊκό βιοτικό επίπεδο, με βάρβαρα μέτρα περικοπής των αμοιβών των εργαζομένων, των συνταξιοδοτικών ασφαλιστικών δικαιωμάτων, των κοινωνικών παροχών και λοιπών κατακτήσεων. Ένα πετσόκομμα που ήρθε να συμπληρώσει και να ξεπεράσει κατά πολύ τον πολύχρονο περιορισμό του βιοτικού επιπέδου που συστηματικά επέβαλαν όλες οι προηγούμενες κυβερνητικές πολιτικές λιτότητας και οι συνεχείς επιθέσεις του κεφαλαίου.

Με την συνεργασία των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» (ΕΕ), της «Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας» (ΕΚΤ) και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ) και εκχωρώντας, στην τρόικά τους, ουσιαστικά ρυθμιστικά κυριαρχικά δικαιώματα πάνω στην ελληνική οικονομία και την κοινωνία, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και του Γ. Παπανδρέου, με την υποστήριξη και την ανοχή όλων των αστικών κομμάτων, αντιμέτωπη με το βάθεμα της καπιταλιστικής κρίσης και τα οικονομικά κοινωνικά και πολιτικά αδιέξοδα του ελληνικού καπιταλισμού, ανέλαβε να υλοποιήσει την πιο εκτεταμένη επίθεση του κεφαλαίου και του εκμεταλλευτικού καθεστώτος σε βάρος της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλευομένων της ελληνικής κοινωνίας.

Το γεγονός, βέβαια, ότι μετά από ένα χρόνο υλοποίησης μέτρων τεράστιας αφάιμαξης των πενιχρών εργατικών και λαϊκών εισοδημάτων, η δημοσιονομική και συνολικά η οικονομική κατάσταση επιδεινώθηκε σημαντικά, μαρτυρά την ψευτιά των κυβερνητικών και καθεστωτικών δικαιολογιών για αυτή την ληστική πολιτική.

Ένα χρόνο σκληρών μέτρων «δημοσιονομικής εξυγίανσης» κατάφεραν: να διογκώσουν το δημόσιο χρέος, που υποτίθεται ότι θα καταπολεμούσαν, και να το ανεβάσουν στο 144% του ΑΕΠ. Κατάφεραν να βαθύνουν την οικονομική κρίση, οδηγώντας την σε μια ύφεση 4,5-5%, να οδηγήσουν στην ανεργία πάνω από 1 εκατομμύριο εργαζόμενους και μικροεπαγγελματίες, να φτάσουν 845.000 νοικοκυριά (με 2.147.108 μέλη) στα πρόθυρα της μεγάλης φτώχειας και της εξαθλίωσης. Σύμφωνα με δημοσιευόμενες έρευνες, στην Αττική μόνο, μέσα στο χρόνο που πέρασε «χάθηκαν» καταθέσεις 16 δις. ευρώ, ενώ κάθε εργάσιμη ώρα προστίθονταν 40 νέοι άνεργοι!

Το αποτέλεσμα αυτό, βέβαια, που καθημερινά γίνεται όλο και χειρότερο, επιβεβαιώνει το οφθαλμοφανές. Τα μέτρα της κυβέρνησης και της τρόικας, αν και χρησιμοποιούν σαν δικαιολογία το μεγάλο δημόσιο χρέος και τα κρατικά ελλείμματα, (που οι ίδιοι δημιούργησαν), δεν έχουν αυτά σαν αιτία και στόχο τους.

Στην πραγματικότητα, τα σκληρά αντεργατικά μέτρα που πάρθηκαν και παίρνονται - κωδικοποιημένα στο «μνημόνιο» και στις ασταμάτητα συνεχόμενες παραλλαγές του - αποτελούν την συμπύκνωση όλων των πολύχρονων επιδιώξεων του ελληνικού κεφαλαίου σε βάρος των εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων.

Ενθαρρυμένοι οι βιομήχανοι από την κατάπιξη των εργατικών αντιδράσεων μέσω του γραφειοκρατικού κρατικοκυβερνητικού συνδικαλιστικού μηχανισμού, απαιτούν από την κυβέρνηση, με μια λίστα 250 επιπλέον αντεργατικών «προτάσεων», ακόμα πιο σκληρά μέτρα για περαιτέρω ανεξέλεγκτη μείωση των εργατικών αμοιβών, κατάλυση όλων των εργατικών δικαιωμάτων, κατάργηση της πενθήμερης βδομάδας, επιβολή απλήρωτης εργασίας τα Σάββατα, περικοπή έως και κατάργηση των αποζημιώσεων απόλυσης, κλπ κλπ. «Προτάσεις» που ο υπουργός Περιφερειακής Ανάπτυξης Μ. Χρυσοχοϊδης, έτρεξε αμέσως να τις χαρακτηρίσει «σημαντική πρωτοβουλία με μεγάλη συνεισφορά στην προσπάθεια βελτίωσης του επιχειρηματικού κλίματος». Και η κυβέρνηση έσπευσε αμέσως να ενσωματώσει, πολλές από αυτές, στο νομοσχέδιο που κατέθεσε στις 11/12/2010 για την συθέμελη ανατροπή των συλλογικών συμβάσεων και των εργασιακών σχέσεων σε βάρος των εργαζομένων.

Έτσι, στα μέτρα αφάιμαξης 25 δις. ευρώ που θεοπίστηκαν για το 2010 μόνο, ο προϋπολογισμός του 2011 προσθέτει κι άλλα 14,3 δις, ενώ το νέο «πακέτο» που έχει προαναγγελθεί για τον Μάρτιο 2011 (για την περίοδο 2012-2014), φορτώνει τους εργαζόμενους με άλλα 18 δις ακόμη!! Ανεβάζοντας μέχρι τώρα, την συνολική φανερά «μνημονιακή» καταλήστευση σε βάρος των μισθωτών και των συνταξιούχων στα 57,30 δις. ευρώ!! Ενώ από την διάλυση των συλλογικών συμβάσεων υπέρ των «επιχειρησιακών» - που αποτελούν τον προθάλαμο των της ζούγκλας των «ατομικών» - υπολογίζεται ότι οι μισθοί των εργαζομένων θα μειωθούν τουλάχιστον κατά 25%!! «Πτωχοκομείον η Ελλάς».

Η εντονότερη και μαζικότερη απομύζηση των εργατικών εισοδημάτων και του λαϊκού βιοτικού επιπέδου, η κατάλυση κατακτημένων αναγκαίων λαϊκών κοινωνικών παροχών, η απροκάλυπτη κατάργηση κατακτημένων από δεκαετίες δικαιωμάτων, η επίθεση κατά των συλλογικών συμβάσεων, η επιχειρούμενη κατάργηση του απεργιακού δικαιώματος (μέσω του κόλπου εργοδοτικής προσφυγής στην «διαιτισία») και κάθε άλλης οργανωμένης αποτελεσματικής εργατικής αντίστασης, η λεηλασία και η παραχώρηση του δημόσιου κοινωνικού πλούτου στους κεφαλαιοκράτες, και όλα τα άλλα που θα εφεύρουν ακόμα, αποσκοπούν αποκλειστικά στην ενίσχυση της κερδοφορίας των μεγάλων καπιταλιστικών επιχειρήσεων μέσω της βίαιης απόσπασης μεγάλων κομματιών από το εργατικό και λαϊκό βιοτικό επίπεδο. Στη άμεση μεταβίβαση των βαρών της βαθιάς κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος πάνω στις πλάτες της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευομένων. Στην

εξασφάλιση και αποπληρωμή της τεράστιας τοκοφορίας των «δανειστών» του δημοσίου, που δεν είναι άλλοι από διεθνείς και ντόπιες τράπεζες, χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς, μεγαλοκεφαλαιοκρατικά funds και κλαμπ ή και κράτη που δρουν για λογαριασμό τους.

Όσοι ισχυρίζονται ότι η πασοκική κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου δεν ήθελε, δήθεν, να εφαρμόσει αυτή την πολιτική του μνημονίου αλλά της επιβλήθηκε από την τρόικα της ΕΕ και του ΔΝΤ, αν δεν είναι αφελείς, ψεύδονται ασύστολα και συνειδητά. Οι αντεργατικοί προσανατολισμοί δεν ήταν επιλογή μόνο της τρόικας των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών. Ήταν και είναι επιλογή του πασοκικού κομματικού μηχανισμού και των παπανδρεϊκών επιτελείων που ανέλαβαν ως κυβερνητικοί θεματοφύλακες των συμφερόντων των εκμεταλλευτών και ολόκληρου του αστικού καθεστώτος. Επιλογή που υπαγορεύεται από την βαθιά οικονομική πολιτική και κοινωνική κρίση που διαπερνά τον ελληνικό και τον παγκόσμιο καπιταλισμό και την διασφάλιση των καπιταλιστικών συμφερόντων με την περικοπή του βιοτικού επιπέδου, των καταχτίσεων και των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων της εργατικής τάξης και των άλλων λαϊκών στρωμάτων.

Είναι χαρακτηριστικό ότι:

α. όλα τα μέτρα, παλιά και καινούρια, στρέφονται κατά των εργατικών εισοδημάτων και καταχτίσεων και κανένα δεν αγγίζει την κεφαλαιοκρατία. Ακόμα και οι λιγοστές επιβαρύνσεις «έκτακτων ενισχύσεων» που επιβλήθηκαν στα κέρδη επιχειρήσεων μετακυλύουν με άμεσο τρόπο, μέσω των τιμών, πάνω στην συντριπτική πλειοψηφία των καταναλωτών, δηλαδή των εκμεταλλευόμενων.

β. Παρά την επικαλούμενη «δημοσιονομική εξυγίανση» τα μέτρα που ανακοινώνονται εξυπηρετούν τον «ιδιωτικό τομέα» και την «ανταγωνιστικότητα» των επιχειρήσεων.

γ. Ενώ κόβονται μισθοί, συντάξεις και κοινωνικές παροχές, τα δημόσια ταμεία που εμφανίζονται «στεγνά» και «αρνητικά» βρίσκουν εκατοντάδες δισεκατομμύρια να χορηγήσουν επιδοτήσεις, εγγυήσεις ή άλλες παραχωρήσεις ενίσχυσης της «επιχειρηματικότητας» και της «ανταγωνιστικότητας». Μόνο στις ελληνικές τράπεζες έχουν χορηγηθεί «ενισχύσεις», με την μορφή κρατικών εγγυήσεων και ομολόγων, το τεράστιο ποσό των 78 δις ευρώ. Ακόμα κι από τα 110 δις ευρώ δάνειο του μνημονίου προς το ελληνικό δημόσιο, τα 10 δις χορηγήθηκαν υποχρεωτικά για «ενίσχυση» των τραπεζών!! Σε ολόκληρη την «Ευρωπαϊκή Ένωση», από το 2008, οι «ενισχύσεις» που δόθηκαν από τα κράτη προς τις τράπεζες, έφτασαν το αστρονομικό ποσό των 4,6 τρισεκατομ. ευρώ!! Ένα μικρό δείγμα για το πως σχηματίστηκαν και διογκώθηκαν τα δημόσια χρέη και τα ελλείμματα.

δ. Ενώ εμφανίζουν το κράτος χρεοκοπημένο, βρίσκουν δισεκατομμύρια να δώσουν για νέα υποβρύχια και νέους άχρηστους πολεμικούς εξοπλισμούς.

ε. Ενώ παρουσιάζουν σαν αιτία της πολιτικής τους την μοναδικότητα του «σπάταλου» ελληνικού κράτος, το μεγάλο έλλειμμα και το υπέρογκο δημόσιο χρέος του, αποκρύβουν ότι τα υπέρογκα μεγέθη τους σχηματίστηκαν από τις δικές τους αντιλαϊκές πολιτικές με σκοπό την εξυπηρέτηση των αναγκών και των συμφερόντων των ντόπιων και ξένων κεφαλαιοκρατών.

«Δανειστές»

και καπιταλιστικός παρασιτισμός

Οι «δανειστές» του ελληνικού δημοσίου – που η εκπλήρωση των «υποχρεώσεων» απέναντί τους έχει αποκτήσει ιεροτελεστικές διαστάσεις για την καπιταλιστική οικονομία – είναι διεθνείς και ντόπιες τράπεζες, χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί και όμιλοι, μεγαλοκεφαλαιοκρατικά funds και κλάμπ κλπ., που σε πολλές περιπτώσεις εμφανίζονται με πρόσωπη το κράτος που εδρεύουν.

Γιατί άραγε, όλοι αυτοί οι κεφαλαιοκράτες, με τα τεράστια σε όγκο κεφάλαια, «τρέχουν» να δανείσουν σε κράτη που απειλούνται με χρεοκοπία, παρά την καλλιεργούμενη αντίληψη για την αμφίβολη επιστροφή των δανείων τους; Γιατί, παρά τον τόσο διεθνή θόρυβο για την ελληνική κρίση και την αναξιοπιστία του ελληνικού δημοσίου, οι «δανειστές» συνεχίζουν με προθυμία να του προσφέρουν νέα δάνεια (έτρεξαν με αδημονία να συμμετάσχουν στην μεγάλη αύξηση του κεφαλαίου της Εθνικής Τράπεζας); Γιατί στην υπό κατάρρευση Ιρλανδία της επέβαλλαν με το ζόρι να την «δανείσουν» και πιέζουν ασφυκτικά την Πορτογαλία και την Ισπανία να ενταχθούν κι αυτές στον δανειστικό μηχανισμό «ενίσχυσης»;

Οπωσδήποτε, η πιεστική αυτή «προσφορά» τους, ξένη, φυσικά από «ανθρωπιστικές» ευαισθησίες. έχει αποκλειστικά κερδοσκοπικά κίνητρα.

Οι διάφοροι αυτοί «δανειστές», μέσα από την ιμπεριαλιστική λειτουργία του καπιτα-

στικού συστήματος –στην οποία έχουν αποκτήσει κυρίαρχο ρόλο οι τραπεζικές και χρηματοπιστωτικές δραστηριότητες– συσσωρεύουν τεράστιους όγκους κεφαλαίων που χρειάζεται να επενδύουν για νέα και μεγαλύτερη κερδοφορία. Την επιτακτική αυτή διαδικασία, όμως, λόγω της παρασιτικής λειτουργίας του ιμπεριαλιστικού μονοπωλιακού καπιταλισμού, δεν την εξασφαλίζουν οι απαξιωμένες, αργόστροφες και αμφίβολης αποτελεσματικότητας επενδύσεις σε παραγωγικές διαδικασίες. Τα λιμνάζοντα αυτά κεφάλαια, διψασμένα για νέα κέρδη, βρίσκουν διέξοδο στην κερδοφόρα διαδικασία «δανεισμού» όχι μόνο επιχειρήσεων και ανθρώπων αλλά και ολόκληρων κρατών. Τα μεγάλα επιτόκια δανεισμού, που επιβάλλουν μέσα από τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, τους εξασφαλίζουν μεγάλες και ταχύτερες αποδοτικότητες.

Γι' αυτό ακριβώς, τα τελευταία 20 χρόνια και ιδιαίτερα την τελευταία δεκαετία, εξασφαλίζοντας την αμέριστη «συνεργασία» των κυβερνήσεων –που σωστά χαρακτηρίζονται ως «κυβερνήσεις των τραπεζών»– αναπτύχθηκε μια πρωτοφανή έξαρση των δανείων προς τα κράτη, αυξάνοντας κατακόρυφα το δημόσιο χρέος τους και αποκομίζοντας τεράστια κέρδη από τόκους σε βάρος των λαών τους και ολόκληρης της οικονομίας και της κοινωνίας τους.

Είναι μια διαδικασία που εκπορεύεται μέσα από την ίδια την φύση και την λειτουργία του ιμπεριαλιστικού μονοπωλιακού καπιταλισμού, σηματοδοτεί τον παρασιτικό του χαρακτήρα και αναδεικνύει την αποσύνθεσή του, σαν κοινωνικοοικονομικό σύστημα.

Γενικευμένες «μοναδικότητες» και μύθοι

Ενώ το κόστος της κρατικής λειτουργίας, στην Ελλάδα είναι 17,3% του ΑΕΠ, στο γερμανικό κράτος φτάνει στο 19,9%, στο γαλλικό το 24%, στο βρετανικό το 23,7%, και ο

Οικονομία

μέσος όρος της λεγόμενης ευρωζώνης στο 21,8%.

Ενώ το δημόσιο έλλειμμα, που στην Ελλάδα, το 2009, το ανέβασαν στο 15,4% του ΑΕΠ, στις ΗΠΑ είναι 12,5% και στην Ιαπωνία το 10,5%.

Ενώ το δημόσιο χρέος, -πάνω στην οποία δομήθηκε όλη η φιλοσοφία του μνημονίου και των αλληπάλληλων μέτρων της αντεργατικής κυβερνητικής έκστασης- στην Ελλάδα το 2009 είχε εκτιναχτεί στο 113,4% του ΑΕΠ, στην «ισχυρή» Ιαπωνία έφτασε το 197,20%. Κι αν αναφερθούμε στο συνολικό χρέος (το σύνολο που έχουν δανειστεί κράτος, επιχειρήσεις, ιδιώτες), το οποίο στην Ελλάδα φτάνει το 179% του ΑΕΠ, στην Ολλανδία είναι το 234%, στην Ιρλανδία το 222%, στο Βέλγιο 219%, στην Ισπανία το 207%, στην Πορτογαλία το 197%, στην Ιταλία το 194% και συνολικά στην ΕΕ ο μέσος όρος είναι 175%.

Μετά την έντονη προπαγάνδα για την μεγάλη καταστροφική απειλή που το ελληνικό δημόσιο χρέος, αντιπροσωπεύει για ολόκληρη την ΕΕ, τώρα, ο ίδιος ο επικεφαλής του ΔΝΤ, Στρος-Καν, μας διαβεβαιώνει ότι αυτό δεν είναι και τόσο μεγάλο και σοβαρό πρόβλημα αφού, δεν είναι παρά μόνο το 1,69% του δημόσιου χρέους των οικονομιών της ΕΕ!!

Μαριονέτες του «αναπόφευκτου»

Κεντρικό και επαναλαμβανόμενο επιχείρημα του πρωθυπουργού, της κυβέρνησης και της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ, για την άθλια και βάρβαρη πολιτική τους ενάντια στην εργατική τάξη και τους εκμεταλλεζόμενους, είναι ότι η πολιτική τους αυτή ήταν «αναπόφευκτη» και αναγκαία. Κραδαίνοντας, ως ρομφαία, την απειλή της χρεοκοπίας, εμφανίζονται σαν «σωτήρες» που, «θυσιάζονται» για να αναλάβουν να σώσουν την χώρα, πετσοκόβοντας, σε επίπεδα εξαθλίωσης, το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλεζομένων και επιβάλλοντας συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα, υπέρ του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου.

Όμως, ισχυρισμός περί «αναπόφευκτου» είναι μεγάλη ψευτιά και κοροϊδία. Δεν είναι καθόλου αλήθεια ότι ο μοναδικός δρόμος για την Ελλάδα είναι αυτός που καθορίζεται αποκλειστικά και μόνο από την εξυπηρέτηση των μεγαλοκαπιταλιστικών συμφερόντων και ιδιαίτερα από την εξασφάλιση των ληστρικών τόκων των μεγαλοδανειστών κερδοσκόπων;

Σχεδόν καθημερινά, οι οικονομικές σελίδες των εφημερίδων φιλοξενούν δηλώσεις και αναλύσεις αναγνωρισμένων οικονομολόγων διεθνών οργανισμών και καθηγητών μεγάλων πανεπιστημίων του αστικού κόσμου, που βεβαιώνουν ότι ακόμα και μέσα στα πλαίσια της αστικής αντίληψης υπήρχαν πολλοί άλλοι τρόποι αντιμετώπισης των

συγκεκριμένων δημοσιονομικών προβλημάτων του ελληνικού καπιταλισμού, εντελώς διαφορετικοί από τον κυβερνητικό «μονόδρομο».

Αν και η αποτελεσματικότητά αυτών των αναλύσεων, στην αντιμετώπιση της καπιταλιστικής κρίσης, είναι μηδαμινή, (αφού δεν ξεφεύγουν καν από τα πλαίσια των οικονομικών και διαρθρωτικών δομών του εκμεταλλευτικού αστικού συστήματος), ωστόσο αποδεικνύουν την ψευτιά του «μονόδρομου» και ότι το μοναδικό του αποτέλεσμα θα είναι η οικονομική διάλυση της χώρας.

Πολλά παραδείγματα, και ιδιαίτερα αυτό της Αργεντινής του 2001, βεβαιώνουν ότι το υπέρογκο δημόσιο χρέος δεν αντιμετωπίζεται με την ...παραπέρα διόγκωσή του. Ότι η εξάλειψη του δημόσιου ελλείμματος με την περικοπή των μισθών και την οικονομική διάλυση του κράτους, δεν οδηγεί σε καμιά «εξυγίανση» ή «αναδιοργάνωση» αλλά σε πλήρη αποδιάρθρωση. Ότι το πετσόκομμα των εργατικών αμοιβών και των κοινωνικών παροχών, η εξαθλίωση των εργαζομένων, δεν αντιμετωπίζει την κρίση αλλά μεγαλώνει την ύφεση. Ότι τα fast trucks της αυθαιρεσίας και της ασοδοσίας σε βάρος όλης της κοινωνίας ή τα κερδοσκοπικά funds των δισεκατομμυρίων (σαν αυτά που στήνουν τα αδέρφια του πρωθυπουργού για αρπακτικές «επενδύσεις» στην Ελλάδα) δεν προκαλούν καμιά «ανάπτυξη» της οικονομίας αλλά την παραπέρα αποσάθρωσή της.

Ο «μονόδρομος» της κυβέρνησης είναι μονόδρομος μόνο για όσους έχουν βάλει ως ύψιστο καθήκον τους την εξυπηρέτηση των ξένων και ντόπιων τραπεζών, των κερδοσκόπων «δανειστών», την εξασφάλιση και διόγκωση των καπιταλιστικών συμφερόντων και κερδών. όσοι δηλαδή είναι πιστοί υπηρέτες και μαριονέτες του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού καθεστώτος και των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών του.

Μεταρρυθμιστικές απατηλές φαντασιώσεις

Η πλήρης αποτυχία τη πολιτικής των κυβερνήσεων και των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών μηχανισμών και το παραπέρα βάθεμα της καπιταλιστικής κρίσης τροφοδοτεί έντονες φωνές διαμαρτυρίας και καταγγελίας μέσα στο αστικό στρατόπεδο. Τρομοκρατημένοι οικονομολόγοι και πολιτικοί, «κεϋνσιανών» κυρίως αντιλήψεων, αναγορεύουν ως υπεύθυνο της κρίσης την «περιοριστική» πο-

λιτική του «νεοφιλελευθερισμού» και διακηρύσσουν, ως φάρμακο, την ανάγκη αντικατάστασής της με μια «επεκτατική» κρατική πολιτική «τροφοδοσίας» της αγοράς με ρευστότητα. Αναγάγουν, δηλαδή, την κρίση σε πρόβλημα διαχείρισης, και, χωρίς να θίγουν στο παραμικρό τις καπιταλιστικές δομές, προβάλλουν, σαν θεραπεία, διάφορα διορθωτικά και μεταρρυθμιστικά μέτρα λειτουργίας του οικονομικού συστήματος.

Στο ίδιο μήκος κύματος αυτού του μεταρρυθμιστικού προσανατολισμού κινούνται, στην συντριπτική πλειοψηφία, και οι ηγεσίες κομμάτων και οργανώσεων της αριστεράς, όχι μόνο της κοινοβουλευτικής αλλά και της εξωκοινοβουλευτικής.

Αναδεικνύουν, κι αυτές, τον «αντινεοφιλελευθερισμό» ως κεντρικό άξονα της πολιτικής τους, και, τελειώνουν τις αναζητήσεις τους στο πως θα βρεθούν στο «κέντρο της (αστικής κοινοβουλευτικής) πολιτικής σκηνής», εξαντλώντας τις όποιες «ανταρσίες» και «ανατροπές» στην προοπτική αυτή και μόνο. Παρά τους βαρύγδουπους και πηχρούς «επαναστατικούς» και «κομμουνιστικούς» τίτλους που χρησιμοποιούν οι περισσότεροι απ' αυτούς, δεν είναι παρά μόνο παραλλαγές της σοσιαλδημοκρατίας και του σταλινισμού. Που, με «αγωνιστική» φρασεολογία, ιδεολογικοποιούν τον μικροαστικό συμβιβασμό στα όρια του εκμεταλλευτικού συστήματος

Ακόμα και η ηγεσία του ΚΚΕ, που στα λόγια καταγγέλλει σωστά την πολιτική του «αντινεοφιλελευθερισμού» και τον δομικό χαρακτήρα της καπιταλιστικής κρίσης, τονίζει ορθά την ανάγκη κατάργησης της ατομικής ιδιοκτησίας πάνω στα μέσα παραγωγής και τον αναγκαίο κεντρικό σχεδιασμό της λειτουργίας τους, στην πράξη, με την απόλυτη προσήλωσή της στο αστικό ψευδοδημοκρατικό κοινοβουλευτικό καθεστώς και την απουσία κάθε σύνδεσης με την πάλη για ένα νέο εργατικό κράτος που θα εξασφαλίζει την υλοποίησή τους, τα μετατρέπει σε κούφια λόγια.. Η «λαϊκή οικονομία» της ηγεσίας του ΚΚΕ δεν είναι παρά ένα μεταρρυθμιστικό ιδεολόγημα με το οποίο θέλει να βάλει το αστικό κράτος να ασκεί «λαϊκή εξουσία» και να κάνει εκτεταμένες κρατικοποιήσεις, κεντρικό σχεδιασμό και ανατροπές της ατομικής ιδιοκτησίας!! Ένα ιδεολόγημα που αποτελεί άρνηση της πάλης για την αναγκαία κατάκτηση της εξουσίας από την οργανωμένη σε κράτος εργατική τάξη και είναι μια αδιέξοδη και καταστροφική μεταρρυθμιστική πολιτική βγαλμένη από τα κιτάπια της σοσιαλδημο-

κρατίας και του σταλινισμού. Μια πολιτική που, όπως και κάθε άλλη πολιτική μεταρρύθμισης του καπιταλισμού, δεν απειλεί καθόλου την κεφαλαιοκρατική εξουσία και οδηγεί την εργατική τάξη σε καταστροφικούς συμβιβασμούς και βαριές ήττες.

Σοσιαλιστική Ανατροπή: Ο μοναδικός δρόμος

Η καπιταλιστική κρίση δεν είναι αποτέλεσμα κάποιων «λαθαιμένων» επιλογών και πολιτικών που επιδέχονται διόρθωση. Είναι αναπόφευκτο γέννημα των ίδιων των θεμελιακών δομών του καπιταλιστικού συστήματος. Εκφράζει την αποσύνθεση ολόκληρου του καπιταλιστικού κοινωνικοοικονομικού συστήματος και την πλήρη αδυναμία του να θέσει σε λειτουργία και να αναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις και τις παραγωγικές δυνατότητες της κοινωνίας που το ίδιο έχει αναπτύξει.

Εκδηλώνει την πλήρη σύγκρουση και ανισορροπία μεταξύ των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής (της ατομικής ιδιοκτησίας και των εθνικών συνόρων) με τις υπερναπτυγμένες παραγωγικές δυνάμεις και την εκτεταμένη οικονομική διεθνοποίηση. Σύγκρουση που έχει αποκτήσει καταστροφικές διαστάσεις και επεκτάσεις μετά από έναν αιώνα ιμπεριαλιστικής φάσης του καπιταλισμού, με την πλήρη κυριαρχία του χρηματιστηριακού κεφαλαίου και την υπέρμετρη ανάπτυξη των κερδοσκοπικών και παρασιτικών τραπεζικών «χρηματοοικονομικών» δραστηριοτήτων του, ιδιαίτερα στην διάρκεια των δύο τελευταίων δεκαετιών.

Η πολιτική του αποκαλούμενου «νεοφιλελευθερισμού», που ακολουθούν όλες οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις του πλανήτη, δεν είναι απλά «επιλογή» κάποιων «κακών», αλλά αναπόφευκτη απόρροια των απαιτήσεων της καπιταλιστικής αποσύνθεσης.

Τα κεφαλαιοκρατικά συμφέροντα δεν μπορούν να εξυπηρετηθούν παρά μόνο με πολιτική και μέτρα εντατικοποίησης της εργατικής εκμετάλλευσης, αφαίρεσης εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων και κοινωνικών παροχών, περικοπής μισθών και ημερομισθίων, μεγάλης μείωσης του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης και των εκμεταλλευόμενων.

Οι αστικές πολιτικές «παροχών» που αντιπροσωπεύουν και ευαγγελίζονται οι «κευσιανοί» οικονομολόγοι και πολιτικοί δεν ανταποκρίνονται στις κεφαλαιοκρατικές απαιτήσεις. Γι' αυτό και όταν, τα κόμματα τους, αναλαμβάνουν κυβερνητικά καθήκοντα, καταλήγουν να εφαρμόζουν οι ίδιοι τις σκληρές «νεοφιλελεύθερες» πολιτικές και μέτρα που, ως «αντιπολίτευση», καταδίκάζαν.

Αντίθετα απ' ό,τι πιστεύουν οι κάθε είδους ρεφορμιστές υποστηρικτές του «εκσυγχρονισμού» του «εξανθρωπισμού» και του «εκδημοκρατισμού» του εκμεταλλευτικού αστικού συστήματος, **ο σάπιος καπιταλισμός μπο-**

ρεί να επιβιώσει μόνο με μεγαλύτερη εκμετάλλευση, με περιορισμό των εργατικών οικονομικών και πολιτικών δικαιωμάτων, με μείωση του λαϊκού βιοτικού επιπέδου, με περικοπή των λαϊκών κοινωνικών παροχών, με εκτεταμένη ανεργία, φτώχεια και εξαθλίωση για όλο και περισσότερους εκμεταλλευόμενους. Η επιβίωσή του συνεπάγεται αντιμεταρρυθμιστικές πολιτικές, αντιδημοκρατικά καθεστώτα, αποδιαιθρομένες κοινωνίες, αυξανόμενες ανισότητες, ανισομέρειες και ταξικές αντιθέσεις, οικολογικές και περιβαλλοντικές καταστροφές, πολέμους και βαρβαρότητες.

Η ανατροπή του, η διάλυση της δικτατορικής εξουσίας των κεφαλαιοκρατών, η κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη και η οικοδόμηση του δικού της κράτους, η σοσιαλιστική ανοικοδόμηση της οικονομίας και ολόκληρης της κοινωνίας αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την οριστική έξοδο από την καπιταλιστική κρίση και την βαρβαρότητα.

Οι υπερώριμες από καιρό συνθήκες για την πραγματοποίηση αυτής της αναγκαίας προοπτικής, όμως, απαιτούν και την συλλογική και συνειδητή δράση της ίδιας της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευόμενων. Μιας δράσης και συνειδησης που πρέπει να κατακτηθεί και να αναπτυχθεί μέσα από τους καθημερινούς αγώνες για την προστασία των οικονομικών και κοινωνικών κατακτήσεων ενάντια στις συνέπειες της κρίσης του κεφαλαίου και της κεφαλαιοκρατικής επίθεσης. Ενάντια στην πολυδιάσπαση, τον γραφειοκρατικό έλεγχο των εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων, για την οικοδόμηση του Ενιαίου εργατικού Μετώπου και την αποτελεσματικότητα των κοινών διεκδικητικών αγώνων.

Μιας οργανωμένης δράσης όχι τυφλής αλλά προγραμματισμένης συντονισμένης και μεθοδικής με την αγωνιστική συμπαράταξη όλων των δυνάμεων του εργατικού κινήματος. Που θα γεφυρώνει την αναγκαία αγωνιστική αντιμετώπιση των καθημερινών μεγάλων προβλημάτων που προκαλεί η καπιταλιστική κρίση στη ζωή και στη δουλειά των εργατών με τα μεγάλα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα που έχουν να κάνουν με την εξουσία και την δομή της οικονομίας και της κοινωνίας.

Η ίδια η φύση και ο χαρακτήρας της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, η ίδια η δομή του καπιταλισμού, συνδέει, αναπόφευκτα τα, καθημερινά προβλήματα που δημιουργεί στη ζωή και στη δουλειά των εργατών με την γενικότερη ανάγκη της ανατροπής του και της σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης της ολόκληρης της κοινωνίας.

X.Σ.

Αντίθετα από τα ληστροικά αντιλαϊκά μέτρα που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, σε συνεργασία με τον ΣΕΒ, τους μεγαλεμπόρους και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς της ΕΕ της ΕΚΤ και του ΔΝΤ μας επιβάλλουν, οι εργαζόμενοι, συσπειρωμένοι στα συνδικαλιστικά τους όργανα και με βάση το Ενιαίο Ταξικό τους Μέτωπο Πάλης πρέπει να παλαίψουμε για:

- **Να ακυρωθεί το μνημόνιο και να καταργηθούν τα μέτρα και οι αντεργατικοί νόμοι.**

- **Να μην πληρωθεί ούτε ένα ευρώ για το δημόσιο χρέος** προς τους διεθνείς χρηματοδοτικούς κερδοσκοπικούς μηχανισμούς που έχουν εισπράξει κάθε δάνειο που έχουν δώσει πολλαπλά μέσα από τα χρόνια υψηλά επιτόκια.

- **Να μην δοθεί πια ούτε ένα ευρώ για πολεμικούς εξοπλισμούς** και για κατασταλτικούς μηχανισμούς

- **Να επιστραφούν άμεσα στα κρατικά ταμεία τα 75 δισεκατομμύρια** που δόθηκαν με διάφορους τρόπους από τα κρατικά ταμεία στις τράπεζες

- **Να εθνικοποιηθούν άμεσα και με επιβολή εργατικού ελέγχου όλες οι τράπεζες και το χρηματοπιστωτικό σύστημα**, λόγω του καθοριστικού ρόλου που έχουν στην οικονομική και κοινωνική οργάνωση και λειτουργία. Να υπάρχει μία και μοναδική Κεντρική Κρατική Τράπεζα για τον χειρισμό της οικονομίας με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες.

- **Εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο όλων των μεγάλων παραγωγικών μονάδων** και κάθε επιχείρησης που κλείνει ή αρνείται να λειτουργήσει.

- **Καμιά απόλυση κανενός εργαζόμενου.** Δημόσια παραγωγικά έργα για να απασχοληθούν όλοι οι άνεργοι. Άμεση μείωση της εβδομαδιαίας εργασίας στις 35 ώρες και καθιέρωση κινητής κλίμακας ωρών εργασίας χωρίς καμιά μείωση των αμοιβών ώστε να μοιράζεται η μειωμένη απασχόληση που προκαλείται από την καπιταλιστική κρίση σε όλους τους εργαζόμενους.

- **Αυτόματη αναπροσαρμογή των μισθών και ημερομισθίων** ώστε να αντιμετωπίζεται η φτώχεια που προκαλεί η συνεχής αύξηση των τιμών. Προσδιορισμός του τιμαρίθμου από εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, με βάση τις πραγματικές ανάγκες και κατανάλωση μιας εργατικής οικογένειας.

- **Σχέδιο παραγωγής των εθνικοποιημένων επιχειρήσεων** με βάση την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών.

- **Άμεση αποχώρηση από την ιμπεριαλιστική Ε.Ε.** που μόνο δεινά για τους λαούς αντιπροσωπεύει. Πάλη μαζί με το υπόλοιπο εργατικό κίνημα των ευρωπαϊκών χωρών για μια **Ενιαία Εργατική Σοσιαλιστική Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία.**

Η ανεργία δεν είναι πρόβλημα μόνο των ανέργων

Κρύβουν την αλήθεια

Στην αρχή αυτού του χρόνου και σύμφωνα με τις επίσημες ανακοινώσεις του τότε υπουργού Εργασίας Λοβέρδου, οι άνεργοι της χώρας πλησίαζαν το ένα εκατομμύριο (1.000.000). Τα ίδια έλεγε επίσης και η κυβερνητική διοίκηση της Γ.Σ.Ε.Ε., βασισμένη υποτίθεται στα δικά της στοιχεία.

Στους μήνες που κύλισαν, από τότε, οι πάντες αναγνωρίζουν ότι οι απολύσεις αυξάνουν, μέρα με τη μέρα, σε όλους τους κλάδους και σ' ολόκληρη τη χώρα. Ενώ τα μικρομάγαζα όλων των ειδών κλείνουν το ένα μετά το άλλο. Πολλαπλασιάζοντας έτσι και τους χωρίς δουλειά βιοπαλαιστές. Και βέβαια ανεβάζοντας τους ανέργους πάνω από το ένα εκατομμύριο (1.000.000).

Ωστόσο, οι αρμόδιες υπηρεσίες ισχυρίζονται τώρα ότι οι άνεργοι της χώρας φτάνουν γύρω στις 600.000 άτομα! Ενώ οι ηγέτες της Γ.Σ.Ε.Ε. αποφεύγουν να παρουσιάσουν τα δικά τους νούμερα! Αλλά μιλάνε γενικά για την αύξηση της ανεργίας!

Καθένας λοιπόν καταλαβαίνει την απελπισμένη προσπάθεια που κάνει η κυβέρνηση και τα στηρίγματά της να κρύψουν την αλήθεια (όσο μπορούν) γύρω από το καυτό πρόβλημα της ανεργίας! Να προκαλέσουν σύγχυση και να λιγοστέψουν τις φωνές διαμαρτυρίας.

Και το νόστιμο είναι ότι την προσπάθεια αυτή της κυβέρνησης, την βοηθάνε με τον τρόπο τους και οι ηγέτες των κομμάτων της αριστεράς. Περιορίζοντας τη «δράση» τους στο να κραυγάζουν μόνο για τις χιλιάδες απολύσεις που γίνονται! Και καλούνε τους ανέργους να μην ξαναψηφίσουν το ΠΑΣΟΚ και τη Ν.Δ.!

Αλλά, την αλήθεια για το καυτό αυτό κοινωνικό πρόβλημα, το μεγάλο πρόβλημα της ανεργίας, που διαρκώς γιγαντώνεται (ό,τι κι αν λένε όλοι μαζί οι μηχανισμοί της ψευτιάς) δεν μπορούν να την κρύψουν από την εργατική τάξη κι από την κοινωνία, απ' το λαό, που πληρώνει τα οπασμένα της καπιταλιστικής κρίσης. Ακριβώς επειδή την ανεργία και τον εφιάλτη της ανεργίας τον βλέπουν καθημερινά να μεγαλώνει μπροστά τους και γύρω τους, οι εργάτες και ο εκμεταλλεμένος λαός, οι εργατικές και οι λαϊκές οικογένειες που αγωνίζονται να επιβιώσουν

συντηρώντας έναν και δυο ανέργους.

Και δίχως άλλο, η οργή τους θεριεύει μέσα τους καθώς ακούνε όσα λέει η κυβερνητική προπαγάνδα περί μέτρων κατά της ανεργίας με τις επιδοτήσεις που δίνονται σε εργοδότες, για την «στήριξη της απασχόλησης και την διατήρηση των θέσεων εργασίας».

Κανένα ψέμα και κανένα τέχνασμα δεν μπορεί να κρύψει ή ν' αλλάξει την πραγματικότητα. Όπως πάντα οι εργοδότες θα τσεπώσουν και πάλι τις αυξημένες επιδοτήσεις αλλά η ανεργία θα συνεχίσει να μεγαλώνει. Το ίδιο όπως συνέβαινε και συμβαίνει σε όλες τις χώρες της Ευρώπης κι όλου του κόσμου, καθυστερημένες, μισοαναπτυγμένες και αναπτυγμένες. Κι όχι μόνο μετά το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Μα και πριν απ' αυτήν. Τα εκατοντάδες εκατομμύρια των ανέργων, σε όλο τον πλανήτη αυξάνονταν κάθε χρόνο! Η διαφορά είναι ότι τώρα αυξάνονται με ταχύτερους ρυθμούς. Ιδιαίτερα μάλιστα στη δική μας χώρα.

Κι όπως είναι φανερό, η πηγή της ανεργίας είναι η παρακμή και η επιταχυνόμενη αποσύνθεση του καπιταλιστικού συστήματος. Δεν είναι οι απελπισμένοι μετανάστες που φέρνουν την ανεργία. Αντίθετα, είναι η ανεργία και η πείνα που προκαλούν την μετανάστευση. Είναι το αδιέξοδο και το σάσπισμα του εκμεταλλευτικού κεφαλαιοκρατικού συστήματος της ατομικής ιδιοκτησίας, που γεννάει ανεργία, φτώχεια κι εξαθλίωση σε κάθε χώρα. Επομένως και μετανάστευση πεινασμένων.

Και το μεγάλο δυστύχημα είναι ότι οι βολεμένοι γραφειοκράτες των συνδικάτων κάνουν πως δεν βλέπουν αυτή την άθλια πραγματικότητα. Και αρνούνται να αγωνιστούν (στην πράξη κι όχι στα λόγια) ενάντια στη γάγγραινα της ανεργίας που κατατρώει το σώμα ολόκληρης της κοινωνίας. Αρνούνται να παλέψουν για το δικαίωμα στη δουλειά, το δικαίωμα στην αξιοπρεπή ζωή του κάθε ανθρώπου, κι όχι για επιδόματα ελεημοσύνης, για ημιαπασχόληση ή για προγράμματα επιδότησης των εργοδοτών. Όπως το κάνουν οι ηγέτες της Γ.Σ.Ε.Ε.

ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΕΡΓΩΝ

Έτσι οι άνεργοι (όπως και οι μετανάστες) είναι αφημένοι στην τύχη τους. Καθένας άνεργος ψάχνει μόνος του να βρει μια οποιαδήποτε λύση, μια κάποια δουλειά, για να επιβιώσει. Οικογένειες ανέργων πουλάνε ό,τι έχουν για να εξασφαλίσουν το φαγητό! Και πεινασμένοι ψάχνουν στα σκουπίδια για να βρουνε κάτι να ρίξουν στο στομάχι.

Όμως το πρόβλημα του κάθε άνεργου (και του κάθε μετανάστη) είναι πρόβλημα και του κάθε εργαζόμενου. Κανένας εργαζόμενος δεν μπορεί να αδιαφορεί για το καυτό πρόβλημα της αυξανόμενης ανεργίας. Κι αυτό για δυο πολύ σημαντικούς λόγους. Πρώτο επειδή όταν υπάρχουν πολλοί που ζητιανεύουν δουλειά, για ένα οποιοδήποτε μεροκάματο, κανένας

Οικονομία

εργαζόμενος δεν έχει εξασφαλισμένη τη δουλειά του. Και δεύτερο επειδή οι κεφαλαιοκράτες εκμεταλλευτές χρησιμοποιούν το φόβο της ανεργίας για να ρίχνουν τα μεροκάματα, να αυξάνουν τις ώρες δουλειάς και να καταπατάνε κάθε εργατικό δικαίωμα. Όπως το βλέπουμε να γίνεται καθημερινά. Κι όχι μονάχα στη χώρα μας. Παντού σε κάθε χώρα, οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου προωθούν τις πιο αντιδραστικές αντεργατικές πολιτικές πατώντας πρώτ' απ' όλα στο φόβο της ανεργίας.

Δεν είναι επομένως ζήτημα των ανέργων και των μεταναστών, μονάχα. Το ζήτημα του αγώνα ενάντια στην ανεργία κι ενάντια στο φόβο της ανεργίας είναι ζήτημα και όλων των εργαζομένων.

Κι αυτό σημαίνει ότι όλοι μαζί εργαζόμενοι και άνεργοι, είναι αναγκασμένοι πλέον, να απαιτήσουν από τα εργατικά συνδικάτα, τις παρατάξεις και όλες τις οργανώσεις και τα κόμματα του εργατικού κινήματος να παλέψουν για τη συγκρότηση ανεξάρτητου μαζικού κινήματος όλων των ανέργων, ελλήνων και μεταναστών.

Παντού, σε όλους τους χώρους δουλειάς, σε κάθε σωματείο, σε κάθε γειτονιά, πρέπει να δημιουργήσουμε Επιτροπές Αγώνα που θα πρωτοστατήσουν στη συγκρότηση μαζικού μαχητικού κινήματος ενάντια στην ανεργία και το φόβο της ανεργίας.

Ενός κινήματος όλων των ανέργων, ντόπιων και μεταναστών, που μαζί με τα συνδικάτα, σε Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο, να παλέψουν:

- για δημόσια έργα παραγωγικά, να δουλέψουν όλοι οι άνεργοι
- για λιγότερες ώρες δουλειάς

- για μεροκάματα και μισθούς στο ύψος των αναγκών της ζωής
- για αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή (ΑΤΑ) κάτω από εργατικό έλεγχο
- για πλήρεις αποδοχές και ασφάλιση σε όλους για όσο διάστημα διαρκεί η ανεργία
- για να απαλλαγούν οι εργαζόμενοι από τις ασφαλιστικές κρατήσεις.

Όλοι όσοι δεν έχουν δουλειά (οι νέοι, οι απολυμένοι, οι εργάτες γης, οι μικροεπαγγελματίες που κλείνουν τα μαγαζιά τους, οι μετανάστες) πρέπει τώρα να ενωθούν σε μια δική τους μαζική μαχητική οργάνωση ανέργων, δίπλα στα εργατικά συνδικάτα, έξω όμως από τους εργατοπατερικούς μηχανισμούς.

Συνελεύσεις ανέργων σε κάθε γειτονιά και περιοχή, θα πρέπει να είναι η αφετηρία και το θεμέλιο της αυτοοργάνωσής τους. Αυτοί οι ίδιοι οι άνεργοι μπορούν σίγουρα, με δημοκρατικό διάλογο, να βρουν τον σωστότερο τρόπο συγκρότησης του δικού τους κινήματος, στηριγμένοι και στην αλληλεγγύη και τη βοήθεια των αγωνιστών του εργατικού κινήματος. Άλλωστε, το παγκόσμιο κίνημα έχει να προσφέρει σήμερα πλούσια εμπειρία από ανάλογες κινήσεις αυτοοργάνωσης εργατικών και λαϊκών μαζών ενάντια στην επίθεση του σαπισμένου καπιταλισμού.

Π. Δούμας

Ολοταχώς προς νέες καταρρεύσεις...

Με «ηλεκτρονικό τύπωμα χρήματος», δηλαδή με εκτύπωση πληθωριστικού χρήματος, από την αμερικάνικη κεντρική τράπεζα, την Fed, η κυβέρνηση του Ομπάμα, προσπαθεί να αντιμετωπίσει την «ξηρασία» που μαστίζει το εσωτερικό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, της μητρόπολης του παγκόσμιου καπιταλισμού. Μέσω του «κόλπου» της αγοράς κρατικών ομολόγων, η Fed έχει ήδη διαθέσει, μέσα στο μικρό χρονικό διάστημα των τελευταίων μηνών, 1,7 τρισεκατομμύρια δολάρια και αυτή την εβδομάδα άρχισε ένα νέο γύρο 600 δις. δολαρίων, χωρίς βέβαια να υπάρχει κάποιο φανερό αποτέλεσμα στην οικονομία.

Μ' αυτό τον πακτωλό πληθωριστικού χρήματος, («έξυπνου» χρήματος) όπως το λένε), που χορηγείται στις τράπεζες με σκοπό να «τονωθεί η οικονομία», η κυβέρ-

νηση του Ομπάμα γεμίζει με νέες φούσκες την αγορά και τα χρηματιστήρια.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτές. Όπως αποκαλύφθηκε πρόσφατα, σε 21.000 συναλλαγές που πραγματοποίησε η Fed την περίοδο της χρηματοπιστωτικής κρίσης 2007-2009 με ιδιωτικές τράπεζες, hedge funds και άλλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, που είχαν ουσιαστικά χρεοκοπήσει, τους χορήγησε με αντάλλαγμα «τοξικά» χρεόγραφα και επενδυτικά σκουπίδια χωρίς καμιά αξία, το αμύθητο ποσό των 3,3 τρις. δολαρίων!!

Οι νέες αυτές τεράστιες χρηματοπιστωτικές φούσκες, που γεννήθηκαν από το σκάσιμο των παλιών, σε συνδυασμό με την βαθιά ύφεση -που παρά τα πληθωριστικά τρισεκατομμύρια δεν κοπάζει-, οδηγούν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, και

μαζί του την παγκόσμια οικονομία, με μαθηματική ακρίβεια, σε νέες τραπεζικές, και όχι μόνο, καταρρεύσεις.

Η χρεοκοπία της ιμπεριαλιστικής «Ενωμένης Ευρώπης» και το Εργατικό κίνημα

Όλο και συχνότερα δημοσιεύονται στον αστικό τύπο άρθρα και αναλύσεις που μιλάνε για την χρεοκοπία της δήθεν «Ενωμένης Ευρώπης».

Όμως τα δημοσιεύματα αυτά, στην ουσία δεν μας λένε τίποτε καινούργιο. Απλά και με πηχρούς τίτλους διαπιστώνουν αυτό που ήταν απ' την αρχή φανερό (σε όσους ήθελαν και μπορούσαν να βλέπουν κάτω από την επιφάνεια!) αλλά και αυτό που τώρα συντελείται μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου!

Διαπιστώνουν δηλαδή ότι η λεγόμενη «Ευρωπαϊκή Ένωση» δεν ήταν και δεν είναι τίποτε άλλο από μια ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία, ένας ληστρικός μηχανισμός του πολυεθνικού μονοπωλιακού κεφαλαίου για το αποτελεσματικότερο ξεζούμισμα των εργαζομένων και των λαών. Ένας μηχανισμός της ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής αντίδρασης, που μαζί με το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, συγκλονίζεται από μια ακόμα βαθιά οικονομική, πολιτική και κοινωνική κρίση, αποκαλύπτει την αντιδραστική του φύση και αντιμετωπίζει τον κίνδυνο της κατάρρευσής του.

Κι αν ο αντιδραστικός αυτός μηχανισμός, καταφέρνει ακόμα να λειτουργεί και να καταλποτεύει την εργατική τάξη και τους λαούς. Αν η χρεοκοπημένη αυτή συμμαχία της πολυεθνικής ολιγαρχίας, μπορεί ακόμα να παριστάνει την Ενωμένη Ευρωπαϊκή δημοκρατία. Ο μόνος λόγος που συμβαίνει αυτό είναι επειδή το ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα είναι διασπασμένο και ακέφαλο. Δεν έχει την πολιτική ηγεσία που χρειάζεται. Μια πραγματική εργατική ηγεσία αποφασισμένη να παλέψει ως το τέλος για το γκρέμισμα του σάπιου καπιταλιστικού οικοδομήματος. Για τη διάλυση της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας, με προοπτική την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της ευρωπαϊκής ηπείρου, τις Ενωμένες Σοβιετικές Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Εργατικής Δημοκρατίας της Ευρώπης.

Η καιροσκοπική ηγεσία όλων των κομμάτων και των συνδικάτων του πανίσχυρου ευρωπαϊκού προλεταριάτου, είναι το βασικό στήριγμα του ετοιμόρροπου ιμπεριαλιστικού μηχανισμού της λεγόμενης Ευρωπαϊκής Ένωσης και της «τρίκα» που επεξεργάζεται τα ληστρικά αντεργατικά και αντιλαϊκά μνημόνια. Με τα οποία ρίχνει τα βάρη της κρίσης του καπιταλισμού στη ράχη των εκμεταλλευόμενων. Και ιδιαίτερα στις πλάτες των εργατο-λαϊκών μαζών των ασθενέστερων χωρών.

Στο μεγαλύτερο μέρος τους οι ηγέτες αυτών των εκφυλισμένων εργατικών οργανώσεων, ακόμα και σήμερα, εξακολουθούν να θρέφουν και να καλλιεργούν ολέθριες αυταπάτες για την δήθεν δυνατότητα εκδημοκρατισμού και προοδευτικής εξέλιξης της ιμπεριαλιστικής αυτής λυκοσυμμαχίας που βολοδέρνει και ψυχορραγεί στο ιστορικό αδιέξοδό της. Αποδείχνοντας ότι ο καπιταλισμός με αγεφύρωτες αντιθέσεις δεν μπορεί να ενώσει την Ευρώπη.

Και στο σύνολό τους οι λεγόμενοι αριστεροί και ψευδοκομμουνιστές ηγέτες, βουτηγμένοι στο βάλτο του κοινοβουλευτικού καιροσκοπισμού, αρνούνται ν' ακολουθήσουν το δρόμο του επαναστατικού μαρξισμού, το δρόμο της εργατικής ταξικής πολιτικής του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου των εργαζομένων όλης της Ευρώπης, για την σοσιαλιστική ανατροπή της ιμπεριαλιστικής ψευδοδημοκρατικής συμμαχίας.

Όσο το εργατικό κίνημα της Ευρώπης και ολόκληρου του πλανήτη θα συνεχίζει να ανέχεται αυτή τη χρεοκοπημένη ηγεσία, το παρακμασμένο τέρας του καπιταλισμού, στην επιθανάτια αγωνία του, θα συνεχίσει να εκδηλώνει όλο και πιο πολύ τη λύσσα του, κομματιάζοντας τις σάρκες της εργατικής τάξης και της κοινωνίας. Και επιβάλλοντας την ανεργία, την πείνα και τη δυστυχία μαζί με το φόβο, τον ρατσισμό και τη βαρβαρότητα.

Όπως το λέει το Μεταβατικό Πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς:

«Το παν εξαρτάται από το προλεταριάτο, δηλαδή από την επαναστατική του πρωτοπορία. Η ιστορική κρίση της ανθρωπότητας έχει αναχθεί σε κρίση της επαναστατικής ηγεσίας».

Από το δρόμο της χρεοκοπημένης καιροσκοπικής αριστεράς μονάχα ήττες και καταστροφές μας περιμένουν!

Μόνο με μια γνήσια μαρξιστική επαναστατική ηγεσία το πανίσχυρο ευρωπαϊκό προλεταριάτο, θα συντρίψει το ιμπεριαλιστικό τέρας της παρακμής και θα οδηγήσει την κοινωνία στο σοσιαλιστικό και το κομμουνιστικό της μέλλον. Μονάχα με τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες, θα ενωθεί πραγματικά η Ευρώπη. Και θα βγει από το τέλμα και την αγωνία της καπιταλιστικής χρεοκοπίας. Βάζοντας τέλος οριστικό στην κρίση, την εξαθλίωση, τη βαρβαρότητα και τους πολέμους.

Ο Μαρξισμός και οι αναθεωρητές του

του Παντελή Πουλιόπουλου

Παραθέτουμε εδώ ένα μικρό μέρος από κείμενο που είχε γράψει από τον Αύγουστο του 1941, στο κείμενο της Ακροναυπλίας, ο πρώτος Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ Παντελής Πουλιόπουλος. Το κείμενο αυτό αποτέλεσε ως τώρα, στη χώρα μας, την καλύτερη υπεράσπιση των επιστημονικών ιδεών του επαναστατικού μαρξισμού, απέναντι σε όλες τις αναθεωρητικές απόπειρες και ιδιαίτερα τις αντιδραστικές διαστρεβλώσεις που έκανε ο σταλινικός εθνικορεφορμισμός και μάλιστα στο όνομα του «μαρξισμού - λενινισμού».

Απόδειξη ατράνταχτη για την ορθότητα της μαρξιστικής θεωρίας, είναι τα συνταρακτικά γεγονότα που έζησε και ζει η ανθρωπότητα. Όπως το λέει ο Π. Πουλιόπουλος: «Κριτήριο επαληθευτικό κάθε θεωρίας - η πράξη. «Εν αρχή ην η πράξις». Όσο κι αν το προσπαθεί η αστική αντίδραση δεν μπορεί να εξομοιώσει την μαρξιστική διαλεκτική με την σταλινική άρνησή της, την επιστημονική επαναστατική αλήθεια με το αντιεπιστημονικό αντεπαναστατικό ψέμα.

...

2. Οι γιγάντιες επιστημονικές ανακαλύψεις που κρωστάμε στη μεγαλοφυΐα του Μαρξ και του Ένγκελς: υλιστική αντίληψη της ιστορίας, οικονομική και πολιτική θεωρία των νόμων της καπιταλιστικής κοινωνίας και της σοσιαλιστικής της μεταμόρφωσης - απαρτίζουν ένα σφιχτοδεμένο σύνολο θεωριών. Θεμελιωμένες σε μίαν ιδιαίτερη κοσμοθεωρητική βάση, το διαλεκτικό ματεριαλισμό, δημιουργούν για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπίνης σκέψης μια πραγματικά επιστημονική θεωρία για το κοινωνικό γίγνεσθαι. Πηγάζουν από μίαν ανώτερη δημιουργική σύνθεση της κλασικής γερμανικής φιλοσοφίας, της αγγλικής πολιτικής οικονομίας και του γαλλικού σοσιαλισμού στα μέσα του 19ου αιώνα.

3. Κανένας μετά το θάνατο και του Ένγκελς δεν πρόσθεσε στο οικοδόμημα αυτό του μαρξισμού καμία νέα βάση "συμπληρωματική" δίπλα σε κείνες που είχε βάλει το ρηξικέλευθο πνεύμα των δυο Διδασκάλων. Ούτε και να γκρεμίσουνε μπόρεσαν καμιά από κείνες.

Η ρεβιζιονιστική απόπειρα του Ε. Μπερνστάιν στα τέλη του 19ου αιώνα να αναθεωρήσει την οικονομική θεωρία του μαρξισμού, ειδικότερα τη θεωρία της συγκέντρωσης και της απαθλίωσης και οι απόπειρες των Μ. Αντλερ και Μπαζάρωφ - Μπογκνιάνωφ στις αρχές του 20ου να "συχωνεύσουνε" την κοσμοθεωρία του μαρξισμού με το νεοκαντιανισμό και τον εμπειριοκριτισμό, δεν στάθηκαν πρόοδες επιστημονικές. Έμειναν εκλεκτικές αντιδραστικές προσπάθειες και λησμονηθήκανε νωρίς, αφού κάποτε κατάφεραν να σκορπίσουν προσωρινή σύγχυση. Ακόμη χειρότερα με την παλιότερη απόπειρα του Λάβρωφ να βρει τη γέφυρα με τον αναρχισμό και το μπακουνικό ιδεαλισμό, και την κατοπινή του Κούνωφ να συμβιβάσει τη θεωρία του μαρξισμού με το λιμπεραλισμό ("Μαρξική θεωρία του κράτους κ.λπ.").

Του Κ. Κάουτσκι, ύστερα, η αξιοσημείωτη προσπάθεια να δημιουργήσει μια σύνθεση του μαρξισμού με τα νεότερα πορίσματα της εθνολογίας και της βιολογίας (δαρβινισμός και ιδίως νεολαμαρξισμός), με σκοπό μίαν ενιαία εξήγηση του κοινωνικού, μαζί και βιολογικού γίγνεσθαι με τέτοιο πρίσμα θα ήταν στην καλύτερη περίπτωση μια εμβραθυνητική εργασία περιορισμένη στις ίδιες τις κοσμοθεωρητικές βάσεις του κλασικού μαρξισμού (Μαρξ - Ένγκελς: "Αγία Οικογένεια", Ένγκελς: "Διαλεκτική της Φύσης", "Λ. Φόουερμακ", "Αντι - Ντύρινγκ" α' μέρος). Από την άλλη μεριά η βασική κριτική του καουτκιανισμού στου Ένγκελς την έκθεση για τη γένεση του κράτους είναι κα-

τά βάθος μια εκλεκτική υποχώρηση από τις κατακτημένες θεωρητικές θέσεις του μαρξισμού: "συγκρητισμός" του Μαρξ με τον Γκούμπλοβιτς ("θεωρία για τις ράτσες", - "Rassentheorie"). Η θεωρητική εισφορά του μεταπολεμικού Κάουτσκι είναι ντροπαλή προσέγγιση στις θέσεις του μπερνσταϊνισμού που με τόση επιτυχία τις είχε ανασκευάσει στα τέλη του αιώνα αυτός ο ίδιος ο θεωρητικός της 2ης Διεθνούς. Από δω και η ασυμφιλίωτη πάλη του με τη Ρόζα Λούξεμπουργκ, το Λένιν και τον Τρότσκι και με τη θεωρία του μπολσεβικισμού γενικά.

4. Από την ίδια την ουσία του ο μαρξισμός δεν είναι δόγμα κλειστό, ακίνητο. Προϋποθέτει ίσα - ίσα τη δυνατότητα και την αναγκαιότητα της κατοπινής του ανάπτυξης. Με τα δεδομένα της ολοένα καινούργιας πείρας και με τις νέες ανακαλύψεις της επιστήμης, ο μαρξισμός - η ίδια η μέθοδός του - το απαιτούσε εξ αρχής όχι μόνο να ελέγχεται κάθε φορά για να επαληθευτεί, αλλά και να πλουτίζεται με νέες θεωρητικές κατακτήσεις. Το δέντρο του μαρξισμού με τις δυνατές του ρίζες χωμένες στο γόνιμο έδαφος της ιστορικής πραγματικότητας, που τις απλώνει ολοένα βαθύτερα, ολοένα ψηλότερα τεντώνει τα κλαδιά του και ολοένα θα πλουτίζεται με νέες διακλαδώσεις ξεπεταγμένες από το ρωμαλέο κορμό της πηγαίας του διδασκαλίας.

5. Είναι "αιώνια" αλήθεια ο μαρξισμός, αντίθετα με όλες τις άλλες που καμιά τους δεν είναι απόλυτη, για πάντα δοσμένη; Αποκλείεται στο μέλλον η ιστορική πείρα να τόνη διαψεύσει στο σύνολό του ή σε μερικές από τις βάσεις του;

Κριτήριο επαληθευτικό κάθε θεωρίας - η πράξη. "Εν αρχή ην η πράξις". Όλες οι νέες πραγματικότητες που μετά το θάνατο των δυο ιδρυτών η εξέλιξη παρουσίασε ή η επιστήμη διακρίβωσε με τα νέα τελειότερα εργαλεία παρατήρησης, πειραματισμού και λογικής αφαίρεσης, δεν έκαμαν ως τώρα τίποτε άλλο παρά να επιβεβαιώνουνε την επιστημονική ορθότητα των μαρξιστικών αναλύσεων. Από την άποψη αυτή, μόνο ένα είδος "αναθεώρησης", του μαρξισμού είναι δυνατό και αναγκαίο: η ανάπτυξη, ο πλουτισμός των επαληθευμένων του βάσεων με τις νεότερες κατακτήσεις της κοινωνικής επιστήμης και της γενικής θεωρίας των επιστημών. Όχι πίσω προς τον Κάντ ή τον Άγιο Αυγουστίνου, αλλά πιο μπρος, προς την καθολική επιστήμη της κομμουνιστικής κοινωνίας, που θα επιστεγάσει τον πανανθρώπινο πολιτισμό.

Τέτοιο είναι το προοδευτικό έργο που επιτέλεσαν οι καλύτεροι μαθητές του Μαρξ και αναστηλωτές του επαναστατικού μαρξισμού από τον επίγονο Ρεφορμισμό - η Ρόζα Λούξεμπουργκ, ο Ν. Λένιν και ο Λ. Τρότσκι.

6. Ο μαρξισμός αποδείχτηκε εντελώς επαρκής για να εξηγήσει το κοινωνικό γίγνεσθαι με βάση τα δεδομένα της εμπειρίας στην εποχή του καπιταλισμού, της κατάρρευσής του και της σοσιαλιστικής επανάστασης. Οι μελλοντικές γενεές της κομμουνιστικής κοινωνίας δίχως άλλο θα ανεβάσουνε πολύ ψηλότερα την ανθρώπινη γνώση με την ασύγκριτα πλουσιότερη πείρα τους και τα ασύγκριτα τελειότερα γνωστικά τους όργανα. Στην ανυψωτική τους αυτή κίνηση θα χρειαστεί να πατήσουνε στο σκαλοπάτι του μαρξισμού πάνω απ' όλα, απαράλλαχτα όπως άλλοτε ο Μαρξ και ο Ένγκελς χρειάστηκε να πατήσουνε στις πρωτογενείς τους βαθμίδες, από τον Αριστοτέλη ίσαμε το Σπινόζα. Το ίδιο και οι επιστήμες της φύσης για να προσεγγίσουνε την πραγματικότητα ανέβηκαν ως την κορυφή του Αϊνστάιν σπριγμένες στους Δημόκριτους και στους Κοπέρνικους. Μ' αυτή την έννοια ο μαρξισμός είναι "κτίμα εσαεί".

7. Η θεωρία του μαρξισμού δεν πρόφτασε να διατυπωθεί από τους ιδρυτές της με συστηματικό τρόπο, έξω μόνο από την περιοχή της οικονομικής επιστήμης, κι αυτή μερικά. Συχνά η έκθεση πάνω σε βασικότερους νόμους ή σε ολόκληρο σύμπλεγμα από κεφαλαιώδεις ιδέες γίνεται σκόρπια ή διατυπώνεται σε συμπυκνωτικούς αφορισμούς. (Παράδειγμα: Ο ιστορικός υλισμός σε δυο σελίδες προλόγου στην "Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας"). Δεν υπάρχει όμως ως τώρα καμιά, αναπτυγμένη από τους συνεχιστές, βασική του θεωρία που να μη βρίσκουμε τον πυρήνα της ξάστερο και με χημική καθαρότητα στα έργα των δυο ιδρυτών του επιστημονικού σοσιαλισμού. Πάνω σ' αυτόν οικοδόμησαν έπειτα οι μεγάλοι καλλιεργητές της θεωρίας.

8. Και με τους τρεις νεότερους θεωρητικούς του επαναστατικού μαρξισμού, η πηγαία διδασκαλία ξεδιπλώνεται και πλουτίζεται από τα πορίσματα νέας έρευνας πάνω σε νέα ιστορικά πείρα με όργανο την ίδια του μέθοδο. Έγινε μεγαλύτερη εμβάθυνση στη δουλειά των κινητήριων δυνάμεων και των νόμων της κίνησης από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό, ξεχωριστά πάνω στους ιδιαίτερους νόμους της ιμπεριαλιστικής εποχής.

Το δέντρο ριζοβόλησε βαθύτερα. Καινούργιοι λαμπροί κλάδοι ξεβλάστησαν απ' τον κορμό του....

Απόσπασμα από την εξαιρετική εργασία του Παντελή Πουλιόπουλου, γραμμένο στην πρώτη επέτειο της δολοφονίας του Λ. Τρότσκι, τον Αύγουστο του 1941. Δημοσιευμένο για πρώτη φορά το 1945, και επαναδημοσιευμένο στην έκδοση του βιβλίου «Προδομένη Επανάσταση» τον Σεπτέμβρη του 1997.

Τα «ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ» και το «ΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ»

Ας προσέξουν καλά οι αγωνιστές του ΚΚΕ και της ΚΝΕ

Στις 3 του Δεκέμβρη συμπληρώθηκαν 64 χρόνια, από την ηρωική εξέγερση του λαού της Αθήνας, ενάντια στους «δημοκράτες» συμμάχους του στρατάρχη Στάλιν, τους «απελευθερωτές» εγγλέζους ιμπεριαλιστές και την κυβέρνηση «εθνικής ενότητας», που είχε σχηματίσει η ηγεσία του ΕΑΜ/ΚΚΕ με τον τυχοδιώκτη Γ. Παπανδρέου, τον Οκτώβρη του 1944 (κατ' επιταγή των συμφωνιών Γκαζέρτας και Λιβάνου) για την αποκατάσταση της «εθνικής συμφιλίωσης» με την επαναφορά της διαλυμένης κεφαλαιοκρατικής εξουσίας!

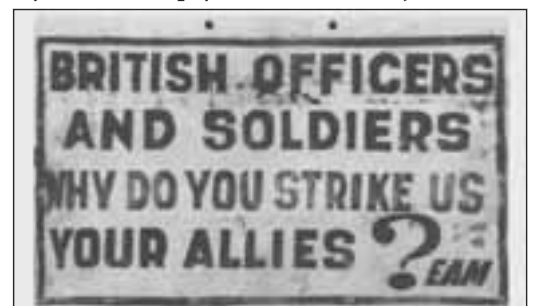
Η εργατο-λαϊκή αυτή εξέγερση (τα «Δεκεμβριανά») που απέδειξε πως μπορούσε να νικήσει (Άρης Βελουχιώτης: αν μου δώσετε την εντολή, θα σας παραδώσω την Αθήνα σε 24 ώρες!) οδηγήθηκε τελικά, από την εθνικορεφορμιστική σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ στη σφαγή και ύστερα από 45 μέρες άφραστου ηρωισμού, στην επαίσχυντη συνθηκολόγηση,

με την υπογραφή της προδοτικής συμφωνίας της Βάρκιζας για τον αφοπλισμό των ανταρτών του ΕΛΑΣ!

Αυτά ήταν τα αποτελέσματα της εθνικιστικής ρεφορμιστικής πολιτικής του λεγόμενου «λαϊκού μετώπου» που εφάρμοσε η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ με τη δημιουργία του ΕΑΜ στην κατοχή (Εθνικό υπερταξικό Μέτωπο κι όχι Εργατικό Ταξικό Μέτωπο). Πολιτική που έφτασε στο κατόντημα να βάλει το εργατο-λαϊκό κίνημα των ανταρτών του ΕΛΑΣ, κάτω από τις διαταγές του μακελάρη Σκόμπυ και να χαρακτηρίζει τους εγγλέζους ιμπεριαλιστές ως απελευθερωτές.

Το αντεπαναστατικό αυτό έγκλημα, το αποδοκίμασαν σαν «λάθος» οι διάδοχοι της τότε σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ με απανωτές υποκριτικές αυτοκριτικές. Συνέχισαν όμως και συνεχίζουν ακόμα και σήμερα αυτή την ίδια εγκληματική σοσιαλπροδοτική πολιτική του υπερταξικού «λαϊκού μετώπου», που το ανακατεύουν ύπουλα με το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο των εργαζομένων.

Ας προσέξουν καλά οι αγωνιστές του ΚΚΕ και της ΚΝΕ. Τα «Δεκεμβριανά» και οι προδοτικές συμφωνίες της Γκαζέρτας, του Λιβάνου και της Βάρκιζας, δεν ήταν απλά «λάθη» των προηγούμενων ηγεσιών του κόμματος. Αλλά, ήταν συνέπεια της εγκατάλειψης του μπολσεβίκου προγράμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, ήταν η απόρροια της εθνικορεφορμιστικής καιροσκοπικής πολιτικής του «λαϊκού μετώπου», αυτής της ίδιας χρεοκοπημένης πολιτικής που ακολουθεί τυφλά και η σημερινή σταλινική ηγεσία τους.

Προκήρυξη του ΕΑΜ προς τους Βρετανούς: «Βρετανοί αξιωματικοί και στρατιώτες, γιατί χτυπάτε εμάς τους συμμάχους σας;» (αρχαιολογική συλλογή ΕΔΙΑ)

Όλο το μεγαλείο του σταλινικού υπερταξικού «λαϊκού μετώπου», όλο το μέγεθος της οπορτουνιστικής ηλιθιότητας των εθνικορεφορμιστών σταλινικών ηγετιών του ΚΚΕ, εκφράζεται με αυτό το σύνθημα του ΕΑΜ, σε προκήρυξη που κυκλοφόρησε στη διάρκεια της Δεκεμβριανής εξέγερσης! Κι όμως, αυτοί οι άνθρωποι θεωρούνταν κομμουνιστές!

Οι «απελευθερωτές» ιμπεριαλιστές «σύμμαχοι» των σταλινικών και ο πρωθυπουργός της «εθνικής ενότητας», ο «λαοκράτης» Γ. Παπανδρέου, εφαρμόζοντας τις προδοτικές συμφωνίες του Λιβάνου, χτύπησαν το λαό στο ψαχνό για να επιβάλουν «το νόμο και την τάξη» της καπιταλιστικής «δημοκρατίας». Οι εργάτες και ο λαός πλήρωσαν με το αίμα τους και με τη ζωή τους, την καιροσκοπική αντεπαναστατική πολιτική της σταλινικής ηγεσίας. Την πολιτική του λεγόμενου «λαϊκού μετώπου» και της «εθνικής συμφιλίωσης».

Αναδημοσιεύουμε εδώ ένα μικρό κομμάτι από άρθρο του «Διεθνιστή» (εφημερίδα του ελληνικού τμήματος της 4ης Διεθνούς) της 30 Νοέμβρη του 1944. Λίγες μόνο μέρες πριν από το ματοκύλισμα της λαϊκής διαδήλωσης της 3 του Δεκέμβρη από τους «ελευθερωτές - συμμάχους» και τη ντόπια αστική αντίδραση, οι διεθνιστές κομμουνιστές προειδοποιούσαν ότι οι άγγλοι ιμπεριαλιστές δεν ήταν «απελευθερωτές» (όπως τους παρουσίαζαν οι σταλινικοί ηγέτες) αλλά ήταν οι νέοι κατακτητές, δυνάστες του λαού, που διαδέχτηκαν τους χιτλερικούς δυνάστες. Στο επόμενο φύλλο μας θα δημοσιεύσουμε ολόκληρο το άρθρο του «Διεθνιστή» και άλλα κείμενα για τα «Δεκεμβριανά» και την πολιτική της σταλινικής ηγεσίας.

«Η πραγματικότητα στυγνή, ωμή, σκληρή προβάλλει ξεσκίζοντας τον πέπλο των αυταπατών και αποκαλύπτοντας το μύθο της «εθνικής απελευθέρωσης». Πάνω στο λιθόστρωτο τον κρότο των βημάτων των στρατευμάτων του κατοχής γερμανικού ιμπεριαλισμού τον αντικατάστησε ο κρότος των βημάτων του στρατού του αγγλοσαξωνικού ιμπεριαλισμού. Οι γερμανικές λόγχεις παραχωρήσανε τη θέση τους στις εγγλέζικες. Η μια κατοχή διαδέχτηκε την άλλη. Αυτό ήταν το τελικό αποτέλεσμα ενός αγώνα πού ο τόπος αυτός πλήρωσε με αίμα και με πρωτάκουστες θυσίες!...»

«Με κάθε μέρα πού περνάει θα γίνεται και φανερότερος ο ρόλος των εγγλέζων ιμπεριαλιστών στη χώρα μας. Με κάθε μέρα πού περνάει θα δείχνεται πώς δεν μπορούσαν νάνε ελευθερωτές αυτοί πού καταπιέζουν εκατοντάδες εκατομμύρια αποικιακών σκλάβων. Με κάθε μέρα πού περνάει θα αποκαλύπτεται η ατιμία, η ψευτιά και η προδοσία όλων εκείνων πού τους παρουσιάζουν σαν μεγάλους φίλους μας και προστάτες, δηλαδή όλων των κομμάτων αρχίζοντας από τη δεξιά και φτάνοντας ως το σταλινικό κόμμα.

Με κάθε μέρα πού περνάει θα φανερώνεται πώς εκείνο πού διακηρύζανε ευθύς απ' την αρχή οι κομμουνιστές - διεθνιστές, πώς ο «εθνικοαπελευθερωτικός» αγώνας δεν επρόκειτο να δώσει στις λαϊκές μάζες τη λευτεριά αλλά να τούς αλλάξει δεσμά και δεσμοφύλακες, αποτελεί τη μόνη αντικειμενική αλήθεια.»

Η μαφία των εργατοκάπηλων αυτοαποκαλύπτεται

Τις δυσκολίες και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει αυτόν τον καιρό ο πρόεδρος της Γ.Σ.Ε.Ε. Γιάννης Παναγόπουλος, και όσα ο ίδιος υποστηρίζει, περιγράφει η δημοσιογράφος Βασ. Σιούτη με άρθρο της στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» της 12 του Δεκεμβρίου.

Δυσκόλεψαν λοιπόν οι καιροί για τον «σοσιαλιστή» ηγέτη της εργατικής τάξης Γ. Παναγόπουλο, όπως μας λέει το άρθρο αυτό. Και γι' αυτό, την ώρα που η κυβέρνηση των συντρόφων του σφαγιάζει τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων, αυτός «κυκλοφορεί πλέον με αστυνομική συνοδεία, μετά τις επιθέσεις που δέχτηκε την περασμένη άνοιξη...» (Βασ. Σιούτη).

Όντως τα πράγματα δυσκόλεψαν και θα δυσκολεύουν κι άλλο για τους εργατοπατέρες όλων των αποχρώσεων, όπως επίσης και για όλους τους πολιτικούς υπηρέτες της κεφαλαιοκρατικής ακρίδας. Και καθώς η οργή και το μίσος των άνεργων και των κακοπληρωμένων εργατών θα θεριεύει, καμιά αστυνομική συνοδεία δε θα μπορεί να προστατέψει αποτελεσματικά τα τσιράκια των αφεντικών.

Ωστόσο, το πιο εξοργιστικό δεν είναι το ότι αυτός ο θρασύδειλος τσανακογλύφτης, που παριστάνει τον ηγέτη των εργατών και κυκλοφορεί με αστυνομική κουστωδιά για να μην τον τσακίσουν οι αγανακτισμένοι εργάτες! Το πιο εξοργιστικό είναι που επιμένει να ισχυρίζεται ότι δήθεν αγωνίζεται για τα συμφέροντα και για τα δικαιώματα της εργατικής τάξης! Υπογράφοντας αντεργατικές συμφωνίες!

Αυτός ο αναισχυντος σαλιμπάγκος, που κάποτε εμφανίζονταν και ως επαναστάτης μαρξιστής, στέλεχος της αποκαλούμενης «μαρξιστικής τάσης» του ΠΑΣΟΚ, έχει ακόμα το θράσος να μιλάει για αγώνες της Γ.Σ.Ε.Ε. κάτω από την ηγεσία του! Και για νίκες που πέτυχε!

Όπως γράφει η Βασ. Σιούτη στο παραπάνω άρθρο της, σε συνάντηση που είχε μαζί του, της είπε:

«Ζητάνε από εμάς να πάρει η Γ.Σ.Ε.Ε. στις πλάτες της τον αντιμνημονιακό αγώνα. Αυτό θα μας διαλύσει. Κάναμε οκτώ γενικές απεργίες μέχρι τώρα και ο κόσμος μας ρωτάει τι πετύχαμε».

Την αποκαλυπτική αυτή δήλωση μόνο ένας κουτοπόνηρος και αδίσταχτος υπάλληλος της εκμεταλλεύτριας τάξης μπορεί να την κάνει, και ποτέ κανένας άλλος αληθινός ηγέτης της εργατικής τάξης.

Ισχυρίζεται ότι τον ρωτάει τάχα ο κόσμος τι πέτυχε η Γ.Σ.Ε.Ε. με τις οκτώ γενικές απεργίες που έκανε «ενάντια στο μνημόνιο». Για να βγάλει έτσι ο ίδιος το συμπέρασμα ότι η Γ.Σ.Ε.Ε. δεν μπορεί να πάρει στις πλάτες της τον αντιμνημονιακό αγώνα, γιατί κινδυνεύει να την διαλύσει! Προφανώς επειδή ο ταξικός αγώνας είναι επικίνδυνο πράγμα για τους εργατοπατέρες και τ' αφεντικά τους.

Ωστόσο, αν πράγματι κάποιοι τον ρωτάνε τι πέτυχε με τις οκτώ «γενικές απεργίες», δεν μπο-

ρεί να μη γνωρίζουν ότι με τις απεργίες αυτές οι εργατοπατέρες της Γ.Σ.Ε.Ε. πέτυχαν (όπως έκαναν πάντα) να αποδυναμώσουν την αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων και έδωσαν στους κεφαλαιοκράτες και στην κυβέρνησή τους, τη δυνατότητα να προωθήσουν την αντεργατική επίθεση με το λεγόμενο μνημόνιο. Αυτό το ξέρουν καλά όλοι οι εργαζόμενοι της χώρας, χωρίς αμφιβολία. Ξέρουν αφαλώς οι εργαζόμενοι ότι οι ανοργάνωτες και απροετοίμαστες, χωρίς συνελεύσεις, 24ωρες «γενικές απεργίες» που αποφασίζονται απ' τους γραφειοκράτες εργατοπατέρες, είναι απεργίες για την τιμή των όπλων, είναι άσφαιρες ντουφεκίες στον αέρα και αποβλέπουν στην εκτόνωση και την διάλυση της όποιας αγωνιστικής κινητοποίησης, όχι στη νίκη.

Πέτυχαν, λοιπόν, οι γραφειοκράτες του ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ, δυστυχώς κι αυτή τη φορά, με τις οκτώ δήθεν «γενικές απεργίες», να κρατήσουν το κίνημα κάτω από τον έλεγχό τους και να το κάνουν ανίκανο να αποκρούσει τα νέα αντεργατικά μέτρα και το μνημόνιο της ντόπιας και της ξένης κεφαλαιοκρατίας!

Κατά συνέπεια η Γ.Σ.Ε.Ε. της εργατοπατερικής μαφίας, η Γ.Σ.Ε.Ε. της ταξικής συμφιλίωσης και συνεργασίας, η Γ.Σ.Ε.Ε. των «κοινωνικών εταίρων» και των πσιώπλατων αντεργατικών συνεννοήσεων και συμφωνιών, δεν είναι ασφαλώς ποτέ δυνατό «να πάρει στις πλάτες της τον αντιμνημονιακό αγώνα». Τέτοιο πράγμα μόνο κάποιοι άσχετοι μπορούν να το ζητάνε!

Σ' αυτό έχει οπωσδήποτε δίκιο ο ψευτοσοσιαλιστής εργατοκάπηλος Γ. Παναγόπουλος, το κοπέλι του ΣΕΒ, ο στενός συνεργάτης του εθνοσωτήρα Γ. Παπανδρέου και συνομιλητής του μεγάλου σοσιαλ(η)στί φίλου και ευεργέτη μας Στρος Καν!

Η αποστολή της δικής του εργατοπατερικής Γ.Σ.Ε.Ε. ασφαλώς και δεν είναι να σπκώσει στις ντελικάτες γραφειοκρατικές πλάτες της το ασήκωτο γι' αυτήν βάρος της ασυμφιλίωτης ταξικής πάλης ενάντια στο μνημόνιο, την τρόικα, τον ΣΕΒ και την κυβέρνηση της πιο βάρβαρης αντιδραστικής επίθεσης. Όχι, προς θεού, κάτι τέ-

τοιο θα σήμαινε μοιραία την διάλυση ή πιο σωστά την απόλυση της εργατοκαπιλικής κλίμακας, που διαφεντεύει τη Γ.Σ.Ε.Ε. Όταν μάλιστα η ανεργία γιγαντώνεται.

Είπε την αλήθεια ο άνθρωπος. Δεν έχει καμιά διάθεση και δεν σκοπεύει να ρίξει σε μια τόσο ανεύθυνη περιπέτεια τους συνεργάτες του, αναλαμβάνοντας να σπκώσει το βάρος του αντιμνημονιακού αγώνα! Αυτός έκανε το καθήκον του. Προκηρύσσοντας οκτώ απεργίες της πλάκας, δούλεψε όσο μπορούσε για να επιβληθεί η εξουσία του μνημονίου και της τρόικας. Και τώρα απολαμβάνει την προστασία της αστικής εξουσίας και κάνει ό,τι μπορεί για να ολοκληρώσει το έργο του!

Έχει πια γίνει παραπάνω από φανερό. Τη βάρβαρη αντεργατική επίθεση δε θα τη σταματήσει και δε θα την ανατρέψει ποτέ η εργατική τάξη, αν δεν μαζικοποιήσει η ίδια τις συνδικαλιστικές της οργανώσεις, αν δεν επιβάλει τη δημοκρατική λειτουργία του συνδικαλιστικού της κινήματος κι αν δεν πετάξει έξω από τη Γ.Σ.Ε.Ε. τη μαφία των εργατοκαπιλικών. Ολόκληρη τη μαφία κι όχι μονάχα τον ξεπεσμένο πρόεδρό της, που τρέμει την οργή των εργατών και δεν τολμάει να κυκλοφορήσει χωρίς αστυνομική συνοδεία!

Αλλά οι συνειδητοί αγωνιστές εργάτες, δεν είναι τρομοκράτες και δεν θα κάνουν το λάθος ν' αφήσουν την τύχη των οργανώσεών τους στα χέρια ψευτοεπαναστατικών ομάδων και τυχοδιωκτών.

Όσοι νομίζουν ότι με το ξυλοφόρτωμα των εργατοπατέρων θα απαλλάξουν το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα από τους πράκτορες του κεφαλαίου, κάνουν μεγάλο, ολέθριο, λάθος. Με τις γροθιές και τις κλοτσιές δεν θα νικηθεί η μαφία του εργατοπατερισμού. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο όταν θα πάρουν οι ίδιοι οι εργάτες στα χέρια τους τη διοίκηση των οργανώσεών τους. Πετώντας έτσι έξω απ' αυτές, τις κλίκες των εργατοπατέρων όλων των ειδών και των αποχρώσεων, με δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις και αντιπροσωπευτικά συνέδρια.

Εργατικό κίνημα

Μια από τα ίδια

Αλλη μια 24ωρη «γενική απεργία» πραγματοποιήθηκε στις 15 του μήνα, όπως την αποφάσισαν και την δρομολόγησαν οι εργατοπατερικοί γραφειοκρατικοί μηχανισμοί. Άλλη μια επιχείρηση αποπροσανατολισμού και εκτόνωσης έλαβε χώρα.

Γι' άλλη μια φορά, στο κέντρο της Αθήνας, έγιναν τρεις ξεχωριστές παραταξιακές συγκεντρώσεις και πορείες, με τα αντίστοιχα συνθήματα ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου και την πολιτική της ψευδοσοσιαλιστικής μειοψηφικής κυβέρνησης.

Η αστυνομία και το υπουργείο «Προστασίας του Πολίτη» απέναντι στους διασπασμένους διαδηλωτές βρήκαν ξανά την ευκαιρία να επιδείξουν τη «δύναμή τους», πνίγοντας την πόλη στα καπνογόνα και δέρνοντας με λύσσα.

Οι εξτρεμιστικές ομάδες δεν παρέλειψαν και πάλι να προβάλλουν την ανευθυνότητα και τον τυχοδιωκτισμό τους. Αδιαφορώντας όπως πάντα για τη γνώμη και τη θέληση των εργατικών μαζών.

Οι εργοδοτικοί εργατοκάπηλοι της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ εκπλήρωσαν ακόμα μια φορά το χρέος τους, υποσχόμενοι να συνεχίσουν το διάλογο με τους «κοινωνικούς εταίρους» για την δίκαιη εκμετάλλευση των πολλών από τους ελάχιστους.

Ενώ οι αλύγιστοι ηγέτες των «ταξικών δυνάμεων», με αναπεπταμένα τα λάβαρα του υπερταξικού «λαϊκού μετώπου», διέσχισαν συντεταγμένα και προπαντός ειρηνικά, τους κεντρικούς δρόμους της πρωτεύουσας (και άλλων πόλεων), διαβεβαιώνοντας ότι τόχουν πάρει απόφαση ν' αρχίσουν τη «μεγάλη σύγκρουση με το κεφάλαιο», για την «λαϊκή εξουσία –λαϊκή οικονομία».

Ωστόσο, το προηγούμενο βράδυ η μειοψηφική κυβέρνηση της ντόπιας και της ξένης μονοπωλιακής ολιγαρχίας, είχε ήδη ψηφίσει το αντιδραστικό πολυνομοσχέδιο και έκανε καθαρό ότι ετοιμάζει κι άλλους αντεργατικούς και αντιλαϊκούς νόμους!!

Μία από τα ίδια δηλαδή! Άλλη μια απεργία για το θεαθήναι, όπως τόσες άλλες, την ώρα που η κεφαλαιοκρατική ακρίδα έχει βαλθεί να ξεθεμελιώσει όλες τις κατακτήσεις του εργατικού κινήματος!

Κι όμως την καταστροφική αυτή πορεία μπορούμε να την αντιστρέψουμε με το δυνάμωμα των εργατικών συνδικάτων, με την ασίγητη πάλη για την επιβολή της εργατικής δημοκρατίας, για το σάρωμα όλων των εργατοπατερικών κλικών και για το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο όλων των εργαζομένων ενάντια στην επίθεση και την εξουσία του κεφαλαίου.

Τις απεργίες και όλες τις κινητοποιήσεις να τις αποφασίζουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, με τις δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις τους και όχι οι γραφειοκρατικές εργατοπατερικές κλίκες.

Μόνο με δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις όλων των εργαζομένων σε κάθε τόπο δουλειάς, σε κάθε κλάδο, σε κάθε σωματείο, θα βάλουμε τέλος στη διάσπαση και στο αίσχος των εργατοπατερικών ξεχωριστών απεργιακών συγκεντρώσεων.

Μόνο με μαζικά, δημοκρατικά, ενωτικά συνδικάτα, που θα διοικούνται από τους ίδιους τους εργαζόμενους, θα τερματίσουμε τις απρογραμμάτιστες «γενικές απεργίες» και τις ξεχωριστές συγκεντρώσεις που καταλήγουν στον ενταφιασμό των εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων.

Καθρέπτης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας

Θέλετε να γνωρίσετε την ποιότητα των γραφειοκρατών συνδικαλιστών, που για λογαριασμό των παρατάξεων, των κομμάτων τους, του κράτους και της κυβέρνησης ελέγχουν και καταπνίγουν την εργατική δημοκρατία μέσα στις συνδικαλιστικές μας οργανώσεις και διασπούν, αποσυντονίζουν και αποδιοργανώνουν τις κινητοποιήσεις του εργατικού κινήματος, καθιστώντας τις τελείως αναποτελεσματικές;

Δεν έχετε παρά να κοιτάξετε τον σημερινό αστέρα – αναπληρωτή υπουργό- του Υπουργείου Εργασίας, τον Κουτρουμάνη. Για χρόνια συνδικαλιστή εκπρόσωπο των εργαζομένων στα ασφαλιστικά ταμεία.

Τώρα, από τον υπουργικό του θώκο, ηγείται της κυβερνητικής κεφαλαιοκρατικής προσπάθειας, για την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και των δικαιωμάτων των εργαζομένων, για να εξασφαλίσει στο κεφάλαιο φθηνότερη κατά 25% τουλάχιστον εργατική δύναμη, για να προωθήσει την βαρβαρότητα των ατομικών

συμβάσεων. Αγωνιά, «για το καλό της πατρίδας», να καταργηθεί το δικαίωμα της αποζημίωσης απόλυσης των εργατών και να προωθήσει όλα τα άλλα αντεργατικά μέτρα που ενισχύουν την κερδοφορία του κεφαλαίου.

Την ίδια εικόνα θα δείτε και σε πολλούς άλλους πρώην συνδικαλιστικούς αστέρες και νυν κυβερνητικούς παράγοντες (Σπυρόπουλο Ρ. κλπ.).

Όλοι τους βέβαια δεν κάνουν κάτι καινούριο. Επαναλαμβάνουν αυτό που έκαναν οι άλλοι μεγάλοι συνδικαλιστάδες ηγέτες, Κανελλόπουλος, Πρωτόπαππας, Πολυζωγόπουλος που από τα συνδικαλιστικά τους γραφεία προβιβάστηκαν σε υπουργοί και υφυπουργοί κυβερνήσεων, πρωτοστατώντας στην προώθηση αντεργατικών μέτρων και πολιτικών.

Οι πρώην αυτοί συνδικαλιστές, που ως κυβερνητικά στελέχη εξυπηρετούν την κεφαλαιοκρατική εξουσία, στην πραγματικότητα, δεν άλλαξαν παρά μόνο «μετερίζι».

Γιατί και ως «συνδικαλιστές», την ίδια εξουσία εξυπηρετούσαν, με άλλα καθήκοντα. Τότε είχαν αναλάβει το έργο στραγγαλισμού των οργανώσεων και των κινητοποιήσεων του εργατικού κινήματος από τα μέσα.

Κοιτάξτε για παράδειγμα τον σημερινό πρόεδρο της ΓΣΕΕ, Γ. Παναγόπουλο. Που αν και δεν έχει ακόμα μεταπηδήσει σε κυβερνητικό θώκο, περισσότερο φέρνει προς κυβερνητικό στέλεχος σε διατεταγμένη υπηρεσία παρά σαν συνδικαλιστικός ηγέτης.

Το ίδιο ακριβώς πνεύμα έχουν μεταφύψει και σε ολόκληρο τον γραφειοκρατικό συνδικαλιστικό μηχανισμό που έχουν απλώσει μέσα σε όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Έναν μηχανισμό που αν δεν τον αντιπαλέψουμε και δεν τον πετάξουμε έξω από την λειτουργία των σωματείων, αυτά ποτέ δεν θα μπορέσουν να μαζικοποιηθούν και να γίνουν πραγματικά όργανα πάλης της εργατικής τάξης.

Η ΟΤΟΕ σε πορεία διάλυσης και εκφυλισμού

Μέσα στην εντεινόμενη και κλιμακούμενη αντεργατική επίθεση του κεφαλαίου, της κυβέρνησης και της Ε.Ε, οι τραπεζίτες επιχειρούν να ξεθεμελιώσουν, εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα και κατακτήσεις. Οι διοικήσεις της ΑΛΦΑ και της ΠΕΙΡΑΙΩΣ, γνωρίζοντας ότι το νομοσχέδιο που θα κατατεθεί στη βουλή για ψήφιση μέχρι τον Φλεβάρη, στα πρότυπα του νομοσχεδίου για τις ΔΕΚΟ, θα καταργεί τις κλαδικές συμβάσεις στις τράπεζες, ,προωθούν στο χώρο τους αντεργατικά μέτρα, τα οποία είναι τα πρώτα μικρά δείγματα, για το τι θα επακολουθήσει.

Συγκεκριμένα, η διοίκηση της ΑΛΦΑ Τράπεζας, με την προτροπή της πλειοψηφίας του διοικητικού συμβουλίου του συλλόγου, πιέζει τους υπαλλήλους που έχουν πρωτασφαλισθεί μετά την 1/1/1993 να αποχωρήσουν από τα ασφαλιστικά ταμεία πρόνοιας και επικούρησης και να ενταχθούν σε ομαδικά ιδιωτικά ασφαλιστικά προγράμματα της ΑΧΑ ασφαλιστικής. Η διοίκηση της Τράπεζας Πειραιώς με εγκύκλιό της και με σύμφωνη γνώμη του προεδρείου του συλλόγου των εργαζομένων, προτείνει στους υπαλλήλους της ,να τεθούν σε διαθεσιμότητα με ασφάλιση, για τρία χρόνια, παίρνοντας το 40% του μισθού τους.

Την ίδια ώρα, το ψηφισμένο νομοσχέδιο για τις ΔΕΚΟ περιλαμβάνει αντεργατικές ρυθμίσεις για την Αγροτική Τράπεζα (κλείσιμο 50 καταστημάτων και θυγατρικών της - μη πρόσληψη 700 υπαλλήλων επιτυχόντων στους διαγωνισμούς του ΑΣΕΠ δημοσιευμένες στο ΦΕΚ

- αποχωρήσεις 700 υπαλλήλων με συνταξιοδότηση - μείωση αποδοχών κατά 10% κ.λ.π)

Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά η ηγεσία του κλάδου (που ελέγχεται από τις παρατάξεις ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ) συνεχίζει να επιδιώκει συμφωνία με την Ε.Ε.Τ για υπογραφή κλαδικής σύμβασης!!! Χωρίς να κάνει μομφή στις ηγεσίες των συλλόγων της ΑΛΦΑ και της ΠΕΙΡΑΙΩΣ, -οι ηγέτες των οποίων κατέχουν και θέσεις στο Γενικό Συμβούλιο και την εκτελεστική γραμματεία της ΟΤΟΕ- και να ζητήσει την αποπομπή τους, αφήνει ακάλυπτους και τους εργαζόμενους της Αγροτικής στο κύπημα που δέχτηκαν με το περίφημο πολυνομοσχέδιο για τις εργασιακές σχέσεις και τις ΔΕΚΟ.

Είναι φανερό ότι η πολιτική της ηγεσίας του κλάδου προσαρμόζει όλο και πιο ανοικτά με τις επιταγές και απαιτήσεις των τραπεζιτών και πλέον δεν κρατούν ούτε τα προσχήματα στο να ικανοποιηθούν οι εργοδότες τους.

Η σημερινή κατάντια της ηγεσίας είναι το αποτέλεσμα μιας μακροχρόνιας εκφυλιστικής πορείας που ακολουθεί. Σ' αυτό βοήθησαν, με τον τρόπο τους, και οι παρατάξεις της καθεστωτικής και «ριζοσπαστικής» αριστεράς.

Ο μόνος τρόπος αντίδρασης στη συγκεκριμένη περίοδο και σε αναμονή του επόμενου νομοσχεδίου, που θα στοχεύει σε πιο αποφασιστικό κύπημα στις κατακτήσεις των τραπεζουπαλλήλων, είναι η ενεργοποίηση των ίδιων των εργαζομένων στις τράπεζες.

Δημιουργώντας εκλεγμένες επιτροπές στους χώρους δουλειάς, μέσα από συνελεύσεις. Απαι-

τώντας Γενικές Συνελεύσεις κατά τράπεζα, εκλέγοντας επιτροπές αγώνα και εκπροσώπους για ένα έκτακτο συνέδριο της ΟΤΟΕ. Που θα συζητήσει και θα ψηφίσει το πλαίσιο και τη μορφή του αγώνα, θα οργανώσει τον κλάδο, και θα απευθυνθεί στις ΔΕΚΟ στη ΓΣΕΕ ,ΑΔΕΔΥ και σ' ολόκληρο το εργατικό κίνημα ,για κοινό και ενιαίο οργανωμένο συντονισμένο αγώνα. για την απόκρουση της επίθεσης, για την ανατροπή όλων των αντεργατικών νόμων.

Οι λιγοστοί τραπεζοϋπάλληλοι που έχουν κατανοήσει έγκαιρα την ανάγκη της ανασυγκρότησης του τραπεζοϋπαλληλικού κινήματος, τόσο σε πολιτικό όσο και σε οργανωτικό επίπεδο, και έχουν δημοσιοποιήσει κείμενο της παντραπεζικής συμπαρατάξης, το οποίο επιβεβαιώνεται σήμερα, επιβάλλεται να συμβάλουν αποφασιστικά προς αυτή την κατεύθυνση.

Με όπλο την πάλη για τη συγκρότηση του ενιαίου εργατικού μετώπου, πρέπει να αγωνισθούν για την υπεράσπιση, την επανακατάκτηση και την διεύρυνση των δικαιωμάτων, την συγκρότηση συνδικάτου του χρηματοπιστωτικού τομέα ,την μαζικοποίηση και την εργατοδημοκρατική του λειτουργία ,καθώς και τον αγώνα για την άμεση εθνικοποίηση ,(με επιβολή εργατικού ελέγχου, με εκλεγμένους και άμεσα ανακλητούς εκπροσώπους) όλου του τραπεζικού συστήματος, τη δημιουργία μιας μόνο κεντρικής κρατικής τράπεζας, με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες.

NOTAPAS Γ.

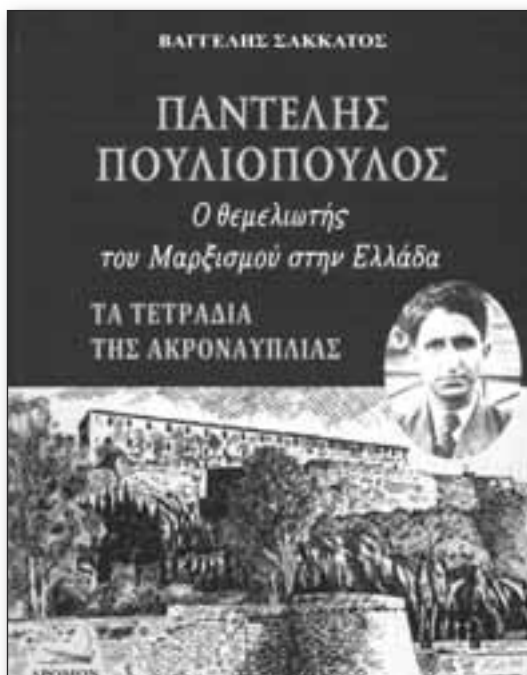
Κυκλοφόρησε το βιβλίο του Βαγγέλη Σακκάτου

“ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, ο Θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα. Τα Τετράδια της Ακροναυπλίας”

«Ο Παντελής Πουλιόπουλος (1900-1943) Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ από το 1924 ως το 1927 και κατόπιν ηγέτης του «Σπάρτακου», της ΟΚΔΕ και της ΕΟΚΔΕ, διαγραμμαμένος, αφορισμένος, συκοφαντημένος και θαμμένος στη συνωμοσία της σιωπής από την τότε και τις μετέπειτα κομματικές ηγεσίες, για χρόνια δεσμώτης στο κάτεργο της Ακροναυπλίας και σε άλλα δεσμοκτήρια, εκτελεσμένος στο Νεζερό της Λάρισας στις 6 του Ιούνη 1943 από τους Ιταλούς φασίστες κατακτητές με τους 104, είναι ο σημαντικότερος Έλληνας Μαρξιστής, ο Θεμελιωτής τον Μαρξισμού στην Ελλάδα...

...Ο Παντελής Πουλιόπουλος υπήρξε ηγετική μορφή που ξεπερνούσε κατά πολύ τα ιστορικά, κοινωνικά και πολιτιστικά δεδομένα της τότε ελληνικής κοινωνίας, εύκολα συγκρίσιμη με τις μεγάλες ηγετικές μορφές του διεθνούς εργατικού επαναστατικού κινήματος.

Τα «Τετράδια της Ακροναυπλίας» στα οποία περιέχονται οι συζητήσεις που έγιναν τότε στο στρατόπεδο από το 1939 ως το 1942 που διαλύθηκε, μεταξύ της Ενιαίας Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΓΙ. Πουλιόπουλος) και Κομμουνιστικής Διεθνι-

Εκδόσεις “ΔΡΟΜΩΝ”
Σελίδες: 336 Τιμή: 18 Ε
Ζητήστε το από τα βιβλιοπωλεία,
τις εκδόσεις Δρόμων και από τα γραφεία μας

στικής Ενωσης Ελλάδας (Α. Στίνας), για τα τότε φλέγοντα ζητήματα της Ελλάδας και του Κόσμου, όπως η δικτατορία της 4ης Αυγούστου τον 1936, ο χαρακτήρας του 2ου παγκόσμιου πολέμου, η φύση και ο χαρακτήρας τον Σοβιετικού Κράτους και η υποχρέωση της υπεράσπισης του στον πόλεμο απέναντι στον ιμπεριαλισμό, «δημοκρατικό» ή φασιστικό, αποτελούσε συμβολή στη μαρξιστική σκέψη, στη μαρξιστική θεωρία και πράξη, συμβολή στην Ιστορία των επαναστατικών ιδεών της Ανθρωπότητας. Είναι ανάλογες και παράλληλες, σχεδόν οι ίδιες, αν και πιο διεξοδικές λόγω μεγαλύτερης χρονικής διάρκειας, με αυτές που έγιναν στην Αμερική το 1939-1940, μεταξύ του Τρότσκι, από την εξορία του στο Μεξικό, και των Μπάρναμ και Σάχτιαν, πάνω στα ίδια θέματα. ...

... Σε τούτο το βιβλίο, παραθέτουμε βασικά στοιχεία αυτής της αντιπαράθεσης, όπως και της αντιπαράθεσης της Ακροναυπλίας, άλλα σημαντικά κείμενα από τα «Τετράδια της Ακροναυπλίας», όπως και Οδηγό Μελέτης τους.»

(Από το Δελτίο Τύπου παρουσίασης του βιβλίου του Δεκέμβριο 2010)

Ναυπηγεία ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

Στα νύχια της κερδοσκοπίας και των εξοπλισμών

Ενώ η ελληνική βουλή αποφάσισε για την μεταβίβαση του 75% του ναυπηγείου Σκαραμαγκά από την Thyssen στον αραβικό συνεργάτη της ADM (Abu Dhabi Mar), - (που υποτίθεται ότι είχε εγκριθεί από την αξιολόγηση της ειδικά ορισμένης και πανάκριβα πληρωμένης LAZZARD)-, τελικά, εν αγνοία της βουλής, τα ναυπηγεία τα παρέλαβε μια άλλη εταιρεία, «συνδεδεμένη» της ADM, η Prinvest. Που κανείς δεν ήξερε τίποτα γι' αυτήν, εκτός απ' το ότι ανήκει σε στέλεχος της ADM!!

Αυτό δείχνει ανάγλυφα με τι καιροσκοπικό τρόπο και με τι θολές προοπτικές καθορίστηκε από την κυβέρνηση η τύχη και το μέλλον του μεγαλύτερου ναυπηγείου της χώρας και η ζωή των 1200 εργατών του. Το μοναδικό κίνητρο στις αποφάσεις της ήταν η ικανοποίηση των συνεχώς μεταβαλλόμενων κερδοσκοπικών επιδιώξεων και απαιτήσεων της γερμανικής κυβέρνησης, των κεφαλαιοκρατών του γερμανικού κολοσσού Thyse Krup, και των αράβων συνεργατών τους.

Από την πρώτη του συνάντηση με τους εργατές του ναυπηγείου, το νέο αφεντικό της ENAE (Ελληνικά Ναυπηγεία ΑΕ) και ιδιοκτήτης της Prinvest, ο λιβανέζος Saffa, επανέλαβε χωρίς περιστροφές ότι είχε πει και στη ελληνική βουλή. Ότι δηλαδή οι δουλειές που έχουν εξασφαλιστεί από τις πολεμικές παραγγελίες της ελληνικής κυβέρνησης για πλοία και υποβρύχια δεν επαρκούν, παρά μόνο για την απασχόληση μέρους (35%) των εργατών του ναυπηγείου. Και «υποσχέθηκε», για να παραμυθιάσει τους εργαζόμενους, ότι θα αναζητήσει «λύσεις» δραστηριοποίησης του τμήματος των επισκευών. Γνωρίζοντας όμως πολύ καλά ότι κάθε μη πολεμική δραστηριότητα του ναυπηγείου αποκλείονταν για 15 χρόνια από την ίδια την συμφωνία.

Στην ουσία, οι αναφορές αυτές αποσκοπούσαν στην προετοιμασία για τις επερχόμενες μαζικές μειώσεις του προσωπικού. Στόχευαν, όμως, και στην άσκηση πίεσης προς την ελληνική κυβέρνηση, για την εξασφάλιση νέων μεγαλύτερων πολεμικών παραγγελιών. Προσβλέποντας, για λογαριασμό των γερμανών, στην αρπαγή των παραγγελιών, πολλών δις ευρώ, που έχουν δοθεί στα ναυπηγεία της Ελευσίνας για κατασκευή γαλλικών πλοίων.

Στην συνάντηση που είχε με το ΔΣ του σωματείου ΤΡΙΑΙΝΑ, δεν δίστασε, μάλιστα να «καρφώσει» το υπουργείο και τους κυβερνητικούς συνομιλητές του πως, στη διάρκεια των 18μηνων διαπραγματεύσεων, δεν του ανέφεραν καθόλου το «πρόβλημα» ύπαρξης των απλήρωτων 160 του τροχαίου υλικού, θύματα της απάτης που έστησαν τα αφεντικά της Thyssen με την εταιρεία μαϊμού ΕΤΥΕ. Αποκαλύπτοντας έτσι τα ελεεινά παιγνίδια που για δύο σχεδόν χρόνια, έπαιζαν οι υπουργοί της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ σε βάρος των 160 εργατικών οικογενειών, όταν τους διαβεβαίωναν, με την συνεργεία της ηγεσίας του σωματείου, ότι

«διαπραγματεύονται» την αναγνώριση της εργασιακής τους σχέσης με την ENAE, την καταβολή των δεδουλευμένων τους και την επιστροφή στη δουλειά τους στα ναυπηγεία.

Από την άλλη, η διοίκηση του σωματείου, κρατώντας μια ραγιαδίστικη προς την κυβέρνηση και τους υπουργούς στάση, συνέχισε την ίδια υποτακτική πολιτική του προηγούμενου προεδρείου, και συστηματικά ανέλαβε να συγκρατήσει στην αδράνεια και στην απάθεια τους εργαζόμενους καθ' όλη τη διάρκεια των μαγειρεμάτων που γίνονταν σε βάρος της ζωής τους.

Κορυφώνοντας την υποτακτική προσήλωσή της στα υπουργικά κελεύσματα, η ηγεσία του ΔΣ του σωματείου, αμέσως μετά την υπογραφή της συμφωνίας και με την εγκατάσταση του νέου ιδιοκτήτη, έτρεξε να την χαρακτηρίσει ως «καταρχήν θετική εξέλιξη». Παρ' όλο που ήξερε πολύ καλά ότι με την «θετική αυτή εξέλιξη», συρρικνώθηκε το ναυπηγείο, έχασε το τμήμα επισκευών και κάθε άλλη εμπορική δραστηριότητα, δρομολογήθηκαν επερχόμενες μαζικές απολύσεις και οι 160 του τροχαίου υλικού, έμειναν εκτός συμφωνίας και δεν πήραν ούτε ευρώ από τα κλεμμένα δεδουλευμένα τους!

Με τις ανακοινώσεις τους συνέχισαν υποκριτικά να «αναρωτιούνται» «τι θα γίνει με το μέλλον του ναυπηγείου», «για το μέλλον της εμπορικής και της επισκευαστικής δραστηριότητας» και να ευθυγραμμίζονται με τα παραπλανητικά και εκβιαστικά παιγνίδια του νέου εργοδότη, δηλώνοντας απερίφραστα ότι «Εφόσον (όπως δήλωσε και στην ομιλία του) ο ιδιοκτήτης επιθυμεί να λειτουργήσει ξανά αυτές τις δραστηριότητες, το Σωματείο θα είναι σύμμαχος και πρωτοπόρος σε αυτή την προσπάθεια και ζητάμε να είναι σ' αυτή την κατεύθυνση και η Κυβέρνηση.»!! (Ανακ. 5/11/2010).

Μετά από λίγο βέβαια, την 1/12/2010, η τελική απόφαση της ΕΕ, σχετικά με τις «παράνομες επιδοτήσεις» έβαλε ταφόπλακα στα νέα αυτά κουτοπόνηρα παραμυθιάσματα. Αφού, ανάμεσα σε άλλα, ορίζει ρητά πως: «η ENAE δεν θα μπορεί ν' ασκήσει καμία μη στρατιωτική δραστηριότητα κατά τα επόμενα 15 χρόνια», «τα περιουσιακά στοιχεία της, που δεν έχουν σχέση με τη ναυπήγηση πολεμικών πλοίων θα πωληθούν και το προϊόν της πώλησης θα χρησιμοποιηθεί για την μερική επιστροφή των ασυμβίβαστων ενισχύσεων» και «θα παραιτηθεί από τη χρήση των γηπέδων που της έχουν παραχωρηθεί από την Ελλάδα και τα οποία δεν είναι αναγκαία για τις στρατιωτικές της δραστηριότητες».

Εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο

Ως δικαιολογία για την αποδοχή της κατάπτυστης συμφωνίας συρρίκνωσης και ξεπουλήματος των ναυπηγείων Σκαραμαγκά, η ηγεσία του σωματείου επαναλαμβάνει, σαν παπαγαλάκι, τους ανυπόστατους ισχυρισμούς της κυβέρνησης

ότι δήθεν δεν γίνονταν τίποτα καλύτερο.

Δεν τόλμησαν όμως να εξηγήσουν ποτέ και σε κανέναν, ούτε αυτή ούτε η κυβέρνηση, γιατί τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά δεν μπορούν να εθνικοποιηθούν. Γιατί, κάτω από τον έλεγχο των ίδιων των εργατών του, μέσω εκλεγμένων και άμεσα ανακλητών από την γενική συνέλευση αντιπροσώπων, (για την αποτροπή κάθε ρεμούλας στη λειτουργία τους), να προχωρήσουν, εκτός από τις εμπορικές κατασκευαστικές και επισκευαστικές ναυπηγικές δραστηριότητες, στην ανάληψη, για λογαριασμό του κράτους, της κατασκευής πλοίων που θα καλύπτουν τις ανάγκες των «άγονων» και άλλων συγκοινωνιακών γραμμών των ελληνικών νησιών, την κατασκευή τραίνων για τις αναγκαίες σιδηροδρομικές συγκοινωνίες ή και κάθε άλλη μεγάλη κατασκευή που θα εξυπηρετούν κοινωνικές ανάγκες. Δραστηριότητες που θα εξασφάλιζαν μόνιμο και μεγάλο πολλαπλασιασμό των θέσεων εργασίας.

Βέβαια, δεν μπορούσαν να το εξηγήσουν ή να το δεχτούν γιατί αυτό έρχεται σε πλήρη αντίθεση και σύγκρουση με τα κεφαλαιοκρατικά ναυτιλιακά, ναυπηγικά, βιομηχανικά, εμπορικά κ.α., ξένα και ντόπια συμφέροντα, που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, στην οποία υπακούει και η ηγεσία του σωματείου, θέλει να υπηρετεί. Γιατί με αυτό τον τρόπο, τα ναυπηγεία δεν θα έπεφταν στα νύχια της κεφαλαιοκρατικής κερδοσκοπίας και δεν θα βυθίζονταν στην υπηρεσία των αντιπαραγωγικών και άσκοπων πολεμικών εξοπλισμών που εξυπηρετούν την αντίστοιχη βιομηχανία του γερμανικού, γαλλικού ή άλλου ιμπεριαλισμού.

Είναι, όμως, μόνο αυτή η μοναδική λύση της εθνικοποίησης με εργατικό έλεγχο, που μέσα στις σημερινές συνθήκες της καπιταλιστικής κρίσης και της απαξίωσης των παραγωγικών δραστηριοτήτων, μπορεί να εξασφαλιστεί η εργασία και τα δικαιώματα των εργατών του ναυπηγείου, να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά η συνεχής απειλή παραπέρα συρρίκνωσης και η αβεβαιότητα νέων μαζικών απολύσεων και να διευρυνθούν οι θέσεις εργασίας να εξυπηρετηθούν πολλαπλές κοινωνικές ανάγκες και ν' ανοίξει ο δρόμος για μια ενιαία εθνικοποιημένη ναυπηγοεπισκευαστική βιομηχανία.

Χ.Σ.

Συνδικάτο Μετάλλου Πειραιά και Νήσων Γενική Συνέλευση με αποκλεισμούς και απειλές

Την Δευτέρα 22/11/2010, στο Ε.Κ.Πειραιά, πραγματοποιήθηκε η εκλογο-απολογιστική Γενική Συνέλευση του Συνδικάτου Μετάλλου Πειραιά & Νήσων, η μεγαλύτερη συνδικαλιστική οργάνωση μεταλλεργατών που παλιότερα αριθμούσε 12.000 μέλη και σήμερα 4.440.

Δυστυχώς, το απερχόμενο Δ.Σ. του Συνδικάτου, την πλειοψηφία του οποίου την είχε η παράταξη του ΠΑΜΕ, εντελώς παράτυπα και αδικαιολόγητα και παρά τις αντίθετες διαβεβαιώσεις που έδινε, προφανώς για ψηφοθηρικούς λόγους, αρνήθηκε την εγγραφή στο Συνδικάτο σε έναν αριθμό εργαζομένων του ναυπηγείου Σκαραμαγκά (από το τμήμα του τροχαίου υλικού). Αρνήθηκε ακόμα και να το θέσει για έγκριση στην Γενική Συνέλευση, όπως ήταν υποχρεωμένο.

Το γεγονός αυτό καθρεπίζει τον γραφειοκρατικό τρόπο που η παράταξη του ΠΑΜΕ διοικεί, όχι μόνο το συγκεκριμένο συνδικάτο αλλά και κάθε συνδικαλιστική οργάνωση που «ελέγχει». Χρησιμοποιώντας τις μεθόδους των γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών μηχανισμών, και θεωρώντας τις εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις «διοικησία» τους, κάνουν ότι μπορούν για να τις κρατήσουν κάτω από τον δικό τους έλεγχο, γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια τα καταστατικά, καταπνίγουν την εσωτερική εργατοδημοκρατική ζωή των σωματείων και αποκλείουν απ' αυτές την ενεργή συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων.

Οι γραφειοκρατικές αυτές μέθοδοι, -που με μικρές παραλλαγές αντιγράφονται απ' όλες τις παρατάξεις που αναλαμβάνουν διοικητικούς ρόλους και αποτελούν το κυρίαρχο «διοικητικό» καθεστώς λειτουργίας των εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων, σε όλες τις βαθμίδες τους- βρίσκονται σε πλήρη και ριζική αντίθεση από το αναγκαίο καθεστώς της εργατικής δημοκρατίας που πρέπει να υπάρχει στη λει-

τουργία τους. Το αποτέλεσμα τους, σήμερα, καταγράφεται ανάγλυφα στην αποξένωση των εργατών από τα σωματεία τους. Στην τραγική απομαζικοποίηση τους, παρά την τεράστια και διάχυτη κοινωνική οργή και αγανάκτηση που υπάρχει.

Στην Γενική Συνέλευση του Συνδικάτου Μετάλλου, παρουσίασαν τις θέσεις του τρεις παρατάξεις: το Αγρονιστικό Εργατικό Μέτωπο (Α.Ε.Μ.) (που είναι του ΠΑΜΕ), η ΠΑΣΚΕ και η Εργατική Ενότητα Μεταλλεργατών (Ανεξάρτητη συνδικαλιστική κίνηση από εργαζόμενους διαφόρων χώρων, πρώην μέλη ΚΚΕ, πρώην ΠΑΣΟΚ, Σύριζα, Ανταρσία κ.λ.π.). Οι τρεις αυτές παρατάξεις, με ψηφοδέλτιά τους συμμετείχαν και στις εκλογές που, όπως αποφασίστηκε από την εφορευτική επιτροπή που εξέλεξε η Γ.Σ., πραγματοποιήθηκαν 28/11/2010-30/11/2010 στο Ε.Κ. Σαλαμίνας και 1/12/2010-12/12/2010 στο Ε.Κ. Πειραιά. Με νεότερη απόφαση της εφορευτικής επιτροπής, οι εκλογές παρατάθηκαν έως και 21/12/2010.

Το ψηφοδέλτιο της «Εργατικής Ενότητας Μεταλλεργατών», στο οποίο συμμετείχαν 101 συνολικά υποψήφιοι, υποστηρίχθηκε από το Ν.Κ.Α. (Νέο Κίνημα Αλλαγής) των εργαζομένων του Ναυπηγείου Σκαραμαγκά, και συμμετείχαν σ' αυτό ο εκπρόσωπος του Βασίλης Τσιμπιδής και ο συνεργαζόμενος με το ΝΚΑ Φλώρος Ορφανός.

Στο ψηφοδέλτιο του ΑΕΜ (ΠΑΜΕ) συμμετείχαν 135 υποψήφιοι.

Το ψηφοδέλτιο της ΠΑΣΚΕ (Ενωτική Συνδικαλιστική Κίνηση), το οποίο υποστηρίζεται και από την ΠΑΣΚΕ του Ναυπηγείου Σκαραμαγκά, περιλάμβανε 14 συνολικά υποψήφιοι, από τους οποίους οι 6 είναι εργαζόμενοι του ν. Σκαραμαγκά και 2 απ' αυτούς μέλη του σημερινού Δ.Σ. της ΤΡΙΑΙΝΑΣ ν. Σκαραμαγκά.

Στη Γ.Σ., εξαιτίας της έντονης κριτικής διάθεσης που υπήρχε από τα πεπραγμένα

της απερχόμενης διοίκησης και την άρνησή της να την δεχτεί, επικράτησε μεγάλη ένταση. Ιδιαίτερα όταν, με την ομιλία του, ο Β. Τσιμπιδής, έκανε κριτική στην στάση της διοίκησης για την προηγούμενη διετία και κυρίως για την μη εγγραφή νέων μελών στο Συνδικάτο από εργαζόμενους στο ναυπηγείο Σκαραμαγκά. Στην επισήμανσή του ότι ο αποκλεισμός αυτός μπορεί να αποτελέσει λόγο ακυρότητας των διαδικασιών, ζητώντας να γραφτεί στα πρακτικά, ο απερχόμενος πρόεδρος Πουλικογιάννης Σ., στη δευτερολογία του, απάντησε με απειλές.

Η ψηφοφορία για την εφορευτική επιτροπή αποτύπωσε την κριτική αυτή διάθεση. Στις 5 συνολικά έδρες της εκλέχτηκαν 3 μόνο από το ΠΑΜΕ και 2 από την πρωτοεμφανιζόμενη παράταξη της Εργατικής Ενότητας. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις προηγούμενες εκλογές το ΠΑΜΕ είχε πάρει και τις 5 θέσεις της εφορευτικής επιτροπής ενώ φέτος εκτός από τις 2 έδρες που έχασε και η 3η κρίθηκε με διαφορά 26 ψήφων μόνο!

Στις προηγούμενες αρχαιρεσίες του 2008 είχαν ψηφίσει περίπου 2850 μεταλλεργάτες. Σύμφωνα με το μπρώο, τα μέλη που υπάρχουν σήμερα ανέρχονται σε 4400 περίπου. Ψηφίζουν μόνο τα ταμειακά εντάξει μέλη. Για τα έτη 2009 & 2010 λόγω της μεγάλης ανεργίας που μαστιάζει τους μεταλλεργάτες στην Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη, καθορίστηκε, συμβολική συνδρομή 10 ευρώ.

Τα εκλογικά αποτελέσματα στο συνδικάτο

ΨΗΦΗΣΑΝΤΕΣ	1892
ΕΓΚΥΡΑ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ	1840
ΑΚΥΡΑ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ	52
ΕΛΛΑΒΑΝ	

1. ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΡΓΑΤΩΝ (ΑΕΜ) προσκείμενη στο ΠΑΜΕ:	1013	ψήφους	ποσοστό 55,05%	ΕΔΡΕΣ	12
2. ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΡΓΑΤΩΝ (ΕΕΜ) ανεξάρτητη κίνηση:	786	ψήφους	ποσοστό 42,18%	ΕΔΡΕΣ	9
3. ΕΝΩΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ (ΕΣΚ) προσκείμενη στην ΠΑΣΚΕ	51	ψήφους	ποσοστό 2,77%	ΕΔΡΕΣ	0

Στο απελθόν Δ.Σ. κατείχαν 18 έδρες η ΑΕΜ(ΠΑΜΕ) και 3 έδρες η ΠΑΣΚΕ.